

สารนิพนธ์

เรื่อง ลวดลายประดับบนชุ่มประตูลิโน-ปอร์ตุเกสในปิ่นัง

โดย

นางสาวชนพร แกรกรุ่น

รหัสนักศึกษา 05550691

เสนอ

อาจารย์สุพิชฌาย์ แสงสุขเอี่ยม

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558

รายวิชา 450 109 การศึกษาเอกเทศ

ชื่อเรื่อง ลวดลายประดับบนซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตุกิสในปิ่นัง

ชื่อผู้วิจัย นางสาวธนพร แกร่งุ่น รหัสนักศึกษา 05550691

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สุพิชฌาย์ แสงสุขเอี่ยม

ปีการศึกษา 2558

คำสำคัญ ลวดลายจีน / ตึกชิโน-ปอร์ตุกิส / ปิ่นัง

บทคัดย่อ

บทความทางวิชาการเรื่อง ลวดลายประดับบนซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตุกิสในปิ่นัง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลจากสมัยอาณานิคมที่ปรากฏในภูมิภาคเอเชีย 3 รูปแบบ ได้แก่ สถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล และสถาปัตยกรรมแบบจีนผสมโปรตุเกส ที่ปรากฏเป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบชิโน-ปอร์ตุกิส ทั้งนี้เพื่อศึกษาความหมายของลวดลายประดับบนซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตุกิสในปิ่นังที่ปรากฏ โดยการเก็บรวบรวมเอกสาร เว็บไซต์ รูปภาพ งานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดแบ่งประเภทลวดลาย การลงพื้นที่สำรวจในย่านจอร์จทาวน์ รัฐปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย จากนั้นวิเคราะห์ลวดลายตามขอบเขตการศึกษาที่กำหนด

ผลการวิจัยพบว่าลวดลายที่ปรากฏ โดยส่วนใหญ่เป็นลวดลายการแกะสลักสัตว์ตามตำนานสัตว์ที่มีความหมายพ้องเสียงในภาษาจีน และดอกไม้มงคล ความหมายโดยรวมส่วนใหญ่มีนัยถึงการอวยพรให้เจ้าของบ้าน มีความสุข มั่งคั่งร่ำรวย การมีทายาทสืบสกุล และการมีสุขภาพแข็งแรงอายุยืนยาว

กิตติกรรมประกาศ

บทความทางวิชาการเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือของ อาจารย์สุพิชฌาย์ แสงสุขเอี่ยม อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ให้การสนับสนุนงานวิจัยของข้าพเจ้า รวมถึงการชี้แนะและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ มาโดยตลอด จนกระทั่งลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ โรงแรม Seven-Terrace Penang ที่อนุญาตให้เข้าไปถ่ายรูปในสถานที่ของโรงแรม การอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณชาวญี่ปุ่น คุณ Hitori Nakayama ที่ให้ยืมบันได เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการถ่ายรูป และความช่วยเหลือต่างๆ จากทางโรงแรม

เหนือสิ่งอื่นใดต้องขอขอบคุณ คุณย่า คุณพ่อ คุณแม่ และพี่ชายที่ให้การสนับสนุนในทุกกิจกรรมทำ คอยให้คำปรึกษา คอยให้กำลังใจ ไม่กดดัน และขอบคุณที่อนุญาตให้มาเรียนมหาวิทยาลัยศิลปากรแห่งนี้ ทั้งนี้ ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่คอยให้คำแนะนำสั่งสอน และเพื่อนๆ เอเชียศึกษาทุกคน ยุมิ ปัส้ม โย จัม ที่คอยอยู่เป็นเพื่อนเรียนจีน และให้กำลังใจกันมาโดยตลอด

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค-ง
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	6
สมมติฐาน.....	6
ขอบเขตการศึกษา.....	6
ขั้นตอนการศึกษา.....	6
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7-10
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	11
4 ประวัติเมืองจอร์จทาวน์.....	12
Core and Buffer Zones.....	13
Architectural Timeline Of Shophouse Style.....	14-17
(ช่วงเวลาการเปลี่ยนแปลงตึกแถวชิโนโปรตุกิส)	
Shophouse in the Staits Settlement (ตึกในเขตเทิลเมนต์).....	18
วิวัฒนาการของรูปแบบตึกในป็นัง.....	19-24
Five-footway.....	25-26
โครงร่างประตูดุซันอ-ปอร์ตูกิส.....	27-30
ลวดลายประตูที่ 1	31-33
ลวดลายประตูที่ 2	34-36
ลวดลายประตูที่ 3	37- 39
ลวดลายประตูที่ 4	40-43
ลวดลายประตูที่ 5	44-47
ลวดลายประตูที่ 6	48-50
ลวดลายประตูเปอรานากัน.....	51-63
ลวดลายอื่นๆ.....	64

	บทความหมายประตู่.....	65-69
5	สรุปอภิปราย.....	70-74
	บรรณานุกรม.....	75

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในประวัติศาสตร์คาบสมุทรมาลายูถูกรอบครองโดยมหาอำนาจตะวันตกอยู่หลายครั้ง โดยชาติแรกที่เดินทางเข้ามาในมหาสมุทรมาลายู ได้แก่ โปรตุเกส เนเธอร์แลนด์ (ฮอลันดาหรือดัตช์) และอังกฤษ ก่อนจะตั้งเป็นสหพันธรัฐมาเลเซียในปัจจุบัน

การเข้ามาของชาติมหาอำนาจนั้น มีจุดประสงค์เพื่อล่าอาณานิคมชาติมหาอำนาจต่างพากันแข่งขันเสาะแสวงหาดินแดน แหล่งวัตถุดิบ เครื่องเทศ ด้วยเรือรบที่เข้มแข็งและอาวุธที่มีประสิทธิภาพ เมื่อเข้ามา ก็ได้บุกยึดดินแดนต่างๆ ทางตะวันออกเป็นเมืองอาณานิคมและตั้งบริษัทการค้า โดยประเทศแรกๆ ที่ถูกยึดครองโดยชาวตะวันตกชาติแรก คือ อินเดียซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการแผ่ขยายอำนาจของมหาอำนาจตะวันตก เข้าสู่คาบสมุทรมาลายู ด้วยความอ่อนแอของอินเดียจึงทำให้ต่างชาติเข้ามาครอบครองได้อย่างง่ายดาย ซึ่งโปรตุเกสเป็นชาติแรกที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในอินเดีย ส่วนอังกฤษนั้นได้แย่งชิงกับโปรตุเกสเพื่อสร้างอำนาจในอินเดียด้วยเช่นกัน ด้วยการตั้งสถานีการค้าในอินเดียตะวันตกเฉียงเหนือ แล้วจึงค่อยแย่งชิงเมืองท่าสำคัญของโปรตุเกสทั้งใน อ่าวเปอร์เซียและอินเดียโดยอังกฤษตั้งจุดยุทธศาสตร์สำคัญของตนไว้ในอินเดีย 3 แห่ง คือ มัทราส ในปี (ค.ศ.1639) บอมเบย์ (ค.ศ.1661) และกัลกัตตา (ค.ศ. 1679) (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, 2544: 32) แต่อำนาจของโปรตุเกสเริ่มเสื่อมถอยลงในศตวรรษที่ 16 เพราะโปรตุเกสเป็นประเทศเล็กจึงไม่สามารถปกป้องดินแดนโพ้นทะเลได้ ในปีค.ศ.1580 โปรตุเกสจึงถูกรวมเข้ากับสเปน และต่อมาก็ได้พ่ายแพ้ให้กับกองทัพเรือของอังกฤษ ทำให้อังกฤษกลายเป็นประเทศมหาอำนาจในที่สุดเอเชีย (MyintThanderThien, 2556: 12) บริษัทการค้าเอกชนของอังกฤษได้รับสิทธิ์ผูกขาดการค้าในหมู่เกาะอินเดียตะวันออก บริษัทมีชื่อว่า “The Governor and company of Merchants of London Trading into the East India” รู้จักกันในนามว่า “East India Company” เช่นเดียวกันกับการครอบครองพม่าของอังกฤษในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 นั้นเป็นผลมาจากลัทธิจักรวรรดินิยมใหม่ที่ต้องการแสวงหาแหล่งป้อนวัตถุดิบเพื่อตอบสนองต่ออุตสาหกรรมในชาติตะวันตก หลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่เริ่มต้นในอังกฤษช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 เพื่อรองรับการลงทุนในภูมิภาคเอเชีย (นิ นิ เมียนต์, 2543: 2) อังกฤษได้เดินทางผ่านทางเรือเข้ามาผ่านแม่น้ำอิรวดีและตั้งค่ายทหารในเมืองย่างกุ้งของพม่าได้สำเร็จ

จีนเป็นอีกชาติมหาอำนาจที่ต้องการขยายอำนาจในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความสำคัญในการเดินเรือติดต่อค้าขายระหว่างจีนกับบริเวณมหาสมุทรอินเดียมาตั้งแต่ศตวรรษอื่นๆ ซึ่งในระบายนั้นเส้นทางที่นิยมใช้ข้ามมหาสมุทรมาลายูคือบริเวณคอคอกระซึ่งทำให้เกิดเมืองท่าและชุมชนที่สำคัญหลายแห่ง เช่น ฟูหนาน ตามพรลิงค์ ตะโกละ และลังกาสุกะ เป็นต้น (ศิวาวุฒม์ ชัยเชาวรินทร์, 2554:8) ถึงแม้ว่าจีนจะมีวิทยาการการต่อเรือมาเป็นเวลานานแต่ก็ยังไม่รุ่งเรืองเท่าในสมัยราชวงศ์ หมิง ซึ่งได้รับการพัฒนาต่อออกมาจากในสมัยราชวงศ์ซ่งและมองโกล ถือได้ว่าเป็นจุดสูงสุดของวิทยาการการต่อเรือ อีกทั้งจีนยังค้นพบเข็มทิศและแผนที่มาตั้งแต่ในราชวงศ์ซัน ซึ่งเป็นตัวช่วยให้เดินเรือในมหาสมุทรได้ถูกทิศทางมากขึ้นเหตุการณ์ใน

ครั้งนี้ตรงกับในรัชสมัยของจักรพรรดิหย่งเล่อหรือเจ้าชายจูตี้ แห่งแคว้นเยียนจิง โอรสองค์ที่ 4 ของหงอู่ ปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง ซึ่งจุดประสงค์ของการส่งกองเรือไปดินแดนต่าง ๆ นั้น จักรพรรดิหย่งเล่อต้องการให้นานาประเทศยอมรับในมหาอำนาจของราชวงศ์หมิงและพระองค์ไม่เห็นด้วยกับพระราโชบายของพระบิดา (หงอู่) ที่ทรงห้ามการค้าทางทะเลและการเดินเรือทางทะเล เพราะหย่งเล่อเอง ต้องการควบคุมการค้าโดยรัฐภายใต้ระบบบรรณาการและการผูกขาดโดยรัฐ (State Monopoly) นอกจากนั้นพระราโชบายของหงอู่ยังเป็นการบีบบังคับให้พ่อค้าจีนที่ร่ำรวยบริเวณชายฝั่งทะเล อพยพครอบครัวและทรัพย์สินไปตั้งรกรากในต่างดินแดนซึ่งเป็นผลเสียกับเงินเอง แม้จักรพรรดิหย่งเล่อไม่ทรงสนับสนุนการค้าทางทะเลของพ่อค้าเอกชน แต่ก็ทรงสนับสนุนการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ต่างประเทศในระบบบรรณาการใหม่ โดยทรงแต่งตั้งชั้นที่หลายคนเป็นราชทูตไปเจริญไมตรีกับประเทศต่างๆ (เสีบแสง พรหมบุญ, 2555:34) ธรรมเนียมการแต่งตั้งชั้นที่สืบทอดต่อกันในสมัยของจักรพรรดิหย่งเล่อ โดยชั้นที่ที่โดดเด่นมากที่สุดในสมัยนั้น คือ ชั้นที่เจิ้งเหอ (郑和) (ค.ศ.1371-1433) เดิมแซ่หม่า (马) (มาจากภาษาอาหรับว่า Muhammad) ชื่อเหอและมีชื่อรองว่าซันเป่า (ภาษาอาหรับคือAbdul Subbar) ถือกำเนิดที่เมืองคุนหยาง มณฑลยูนหนันหรือยูนนานทางตอนใต้ของประเทศจีน ครอบครัวเป็นชาวมุสลิม ปู่และพ่อของเจิ้งเหอเคยเดินทางไปยังนครเมกะเพื่อร่วมพิธีฮัจญ์ ครอบครัวเจิ้งเหอเป็นที่เคารพนับถือของคนในละแวกนั้น ขณะที่เจิ้งเหอวัยเพียง 11 ปี ตกเป็นเชลยศึกของกองทัพหมิง ถูกตอนเป็นขันทีหรือที่เรียกว่าซิ่งถง (秀童) ให้ทำงานรับใช้ในกองทัพจวบจนอายุ 19 ปี นับตั้งแต่นั้นเจิ้งเหอก็คอยติดตามอยู่ข้างกายของจูตี้ กลายเป็นคนสนิทที่ได้รับความไว้วางใจอย่างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างปี ค.ศ. 1399-1402 เมื่อจูตี้เปิดศึกแย่งบัลลังก์กับหลานชายของตน เจิ้งเหอจึงได้สร้างความดีความชอบในศึกครั้งนี้อย่างมาก ช่วยให้จูตี้ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์มังกรเป็นจักรพรรดิหมิงเจิ้งจู (明成祖) ในที่สุด เจิ้งเหอได้รับการเลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าขันทีและในปี ค.ศ.1404 จูตี้พระราชทานแซ่ “เจิ้ง”(郑) จึงกลายมาเป็น “เจิ้งเหอ” หรือรู้จักกันในนามของ ซันเป่ากง (三宝公)

ภารกิจที่สำคัญของเจิ้งเหอ คือ การเดินเรือซึ่งเป็นพระประสงค์ของจักรพรรดิหย่งเล่อ ที่ต้องการให้เจิ้งเหอต่อเรือขนาดใหญ่ให้เสร็จภายในเวลา 3 ปี ขบวนเรือในการท่องสมุทร จากบันทึกการเดินทางเจิ้งเหอและหลักฐานประวัติศาสตร์ที่รวบรวมได้ พบว่าขบวนเรือของเจิ้งเหออย่างน้อยประกอบด้วยเรือ 7 ชนิด ได้แก่ เรือมหาสมบัติหรือเรือใหญ่ เรือบรรทุกม้า เรือรบ เรือกำลังพล เรือเสบียง เรือบรรทุกน้ำเป็นต้น การเดินทางในแต่ละครั้ง ใช้เรือมากกว่า 200 ลำลูกเรือที่ร่วมเดินทางในแต่ละครั้งไม่ต่ำกว่า 27,000 คน ประกอบด้วยผู้ที่ทำหน้าที่ต่างๆมากมาย อาทิ ขุนนาง ทหาร เจ้าหน้าที่ทางการทูต พ่อค้า ช่างฝีมือ แพทย์ ล่าม นักสอนศาสนาอิสลาม และพระภิกษุในศาสนาพุทธ สำหรับเส้นทางเดินเรือ นั้น เจิ้งเหอออกเดินทางท่องสมุทรทั้งหมด 7 ครั้ง ซึ่งในครั้งที่ 3 เป้าหมายหลักเพื่อกำราบกษัตริย์ของศรีลังกา ที่แสดงท่าทีไม่เป็นมิตรตั้งแต่การเดินทางเรือครั้งแรก ซึ่งการเดินทางเรือครั้งนี้เจิ้งเหอได้ยกระดับความสำคัญให้กับมะละกาเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ไม่เพียงแต่ให้การรับรองความเป็นองค์สุลต่านโดยชอบธรรมของปรเมศวรแห่งมะละกาเท่านั้น แต่ยังรับประกันว่าจะไม่ถูกคุกคามจากเพื่อนบ้านคือมัมปาหิตจากทางใต้และจากสยามทางเหนือและยังตั้งคลังสินค้าล้อมรอบด้วยป้อมรักษาความปลอดภัยพร้อมสรรพ ทั้งนี้เจิ้งเหอยังตระหนักว่ามะละกาตั้งอยู่

ในจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญควบคุมการเดินเรือในช่องแคบมะละกา และยังเป็นจุดที่เรือสำเภากำลังจอดแวะเพื่อขนถ่ายสินค้า (สืบแสง พรหมบุญ, 2555: 76) นอกจากการค้าที่รุ่งเรืองการเดินเรือของเจิ้งเหอยังทำให้เกิดการอพยพของชาวจีน ส่วนใหญ่มาจากกวางตุ้งและกวางสี กระจุกกระจายไปทั่วในเอเชีย ชาวจีนที่ละทิ้งบ้านนั้นมาจากหลายสาเหตุ เช่น ปัญหาจากธรรมชาติ ความอดอยาก การถูกบังคับขู่เข็ญ แต่การอพยพในสมัยเจิ้งเหอนั้นมีความแตกต่างออกไป เมื่อกองทัพหยุดบทบาทกะทันหันทำให้พ่อค้าชาวจีนคิดที่จะแสวงหาผลกำไรจากการค้าระหว่างประเทศแทนกองเรือของราชสำนัก แม้ว่าในราชวงศ์หมิงจะไม่สนับสนุนการอพยพดังกล่าวก็ตาม (ปริวัฒน์ จันทร, 2546: 230)

หลังจากที่เจิ้งเหอเสียชีวิต การเดินเรือได้ยุติลง ในปี ค.ศ. 1433 มุสลิมจีนคนอื่นๆ ยังสืบทอดเจตนารมณ์ของเจิ้งเหอต่อไป มีการสืบทอดงานการเผยแพร่อิสลามของเขาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พ่อค้ามุสลิมจีนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับการส่งเสริมให้แต่งงานเพิ่มสร้างสัมพันธ์และซึมซับประชาชนในท้องถิ่นบนหมู่เกาะและคาบสมุทรมาลายู ทำให้มีผู้นับถือศาสนาอิสลามเพิ่มมากขึ้นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งทำให้ชุมชนมุสลิมเติบโตขึ้นอย่างเข้มแข็งและหลากหลายซึ่งก่อนหน้านี้เจิ้งเหอจะนำเอาศาสนาอิสลามเข้ามาก็ได้มีพ่อค้าอาหรับได้วางรากฐานการค้าและมีบทบาทเผยแพร่ศาสนาของตน ทั้งในด้านตะวันตกของอินเดียและในน่านน้ำเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ก่อนแล้ว

ในขณะเดียวกันมุสลิมก็มีโอกาสอยู่ในฐานะนายทุนด้วย พ่อค้ามุสลิมอันทรงอิทธิพลในการค้าจีนนั้นปรากฏชื่อเป็นเจ้าของซึ่งเงินต่อขึ้นในศตวรรษที่ 12 เป็นต้น ชื่อพ่อค้าที่ปรากฏคือ “ปูลัวะซิน” (PuLuoxin) บรรดาเรือสินค้าซึ่งต่อขึ้นในจีนทั้งเรือสินค้าและเรือสำหรับกองทัพมักมีเจ้าของเป็นชาวจีนหรือชาวจีนผสมมุสลิมจากตะวันออกเฉียงใต้ ยิ่งไปกว่านั้นมีอาจปฏิเสศความสำคัญมุสลิมเชื้อสายจีนว่ามีอิทธิพลต่อการค้าและการเดินเรือได้เลย ดังจะเห็นจากบทบาทของเจิ้งเหอ (ธิดา สาระยา, 2554: 670) เพราะการเข้ามาทำการค้าของต่างชาติ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มะละกากลายเป็นเมืองท่าที่สำคัญ ทำให้นานาประเทศต่างต้องการครอบครอง ต่อมาในปี ค.ศ. 1511 โปรตุเกสได้เข้ายึดมะละกาได้สำเร็จ ซึ่งในขณะนั้นพ่อค้าจีนมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือ จนสามารถยึดครองได้อย่างง่ายดาย ถึงแม้สุดท้ายได้ขอความช่วยเหลือไปทางด้านจักรพรรดิจีน แต่จีนก็ไม่สามารถช่วยเหลือได้เนื่องจากกำลังถูกรุกรานจากพวกมองโกลอยู่เช่นกัน โปรตุเกสจึงเข้าควบคุมมะละกาได้อย่างง่ายดายโดย โปรตุเกสได้กำหนดนโยบายผูกขาดทางการค้าและบังคับใช้กับเรือทุกลำที่แวะจอดมะละกา ในช่วงหลังจำนวนชาวจีนมีไม่มากนักเนื่องจากนโยบายการผูกขาดการค้า ชุมชนชาวจีนหรือที่โปรตุเกสเรียกว่า กัมปัง ไชน่า ซึ่งยังอยู่ภายใต้การควบคุมของหัวหน้าชาวจีนเหมือนในอดีต นอกจากนั้นมะละกาจะต้องเผชิญกับโรคระบาดต่าง ๆ นานา จนไม่อาจดึงดูดชาวจีนอพยพให้เข้ามาได้

เมื่ออังกฤษยึดครองมะละกาได้ใน ค.ศ. 1795 บทบาทเมืองท่าแห่งนี้ก็ค่อยๆ ปิดฉากลง ภายหลังจากที่อังกฤษสถาปนาอำนาจของตนเองขึ้นในเกาะปีนังได้สำเร็จใน ค.ศ. 1786 จำนวนชาวจีนอพยพหลังไหลออกจากมะละกา และบริเวณอื่นๆ ในคาบสมุทรมลายูเข้าสู่เกาะแห่งนี้ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งใน ค.ศ. 1794 เดิมปีนังเคยเป็นเกาะร้างมาก่อนที่อังกฤษจะเข้าครอบครอง ก็มีจำนวนชาวจีนประมาณ 3,000 คนเข้ามา

ตั้งถิ่นฐานและประกอบอาชีพนานาชนิด ตั้งแต่การเป็นกสิกรขายแรงงาน ช่างฝีมือ การค้า และการเพาะปลูก การที่ชาวจีนกลายเป็นประชากรส่วนใหญ่ของปีนัง จึงทำให้เห็นนโยบายเดิมของอังกฤษที่ต้องการสถาปนาดินแดนแห่งนี้เป็นเพียงฐานทัพเรือและสถานีของตนเท่านั้น ก็ค่อยเปลี่ยนแปลงไปตามบทบาทเศรษฐกิจของชุมชนจีนในเกาะแห่งนี้ด้วย โดยเฉพาะการบุกเบิกทำไร่อ้อย การขยายตัวของการค้าชายฝั่งทะเลและเมืองท่าอื่นๆก็มีส่วนทำให้ปีนังเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว (ภูวคต ทรงประเสริฐ, 2550:149) ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นพวกฮกเกี้ยนและจีนแคะปะปนกัน จึงเกิดการแต่งงานข้ามเชื้อชาติกันระหว่างชาวมลายูและชาวจีนอพยพก็จะปรากฏกลุ่มที่เด่นชัดขึ้นในสังคมมลายู (อาณัติ อนันตภาค, 2557: 142) กลุ่มนี้เป็นที่รู้จักกันว่า พวกบาบ๋า ซึ่งพูดภาษาจีนแบบมลายู

อิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจีนมีผลต่อมาเลเซียน้อยมาก เนื่องจากชุมชนเดิมมีวัฒนธรรมแบบพื้นเมือง มีการนับถือศาสนาแบบฮินดูและอิสลาม การเข้ามาของชาติตะวันตกและจีนจึงส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตชุมชนดั้งเดิม เมื่อจีนสามารถควบคุมอำนาจแข่งขันทางการค้าได้แล้ว ได้แพร่กระจายวัฒนธรรมของตนเองสู่มะละกาและค่อยๆขยายไปสู่เมืองอื่นๆ อย่างไรก็ตามจีนยังคงมีบทบาทเฉพาะด้านการเมืองและการค้าเท่านั้น แต่ในด้านศาสนา ศิลปะ ไม่อาจต้านทานวัฒนธรรมอิสลามหรือท้องถิ่นเดิมได้และยังไม่มีอิทธิพลพอที่จะจูงใจหรือวางรากฐานวัฒนธรรมจีนบนคาบสมุทรมาเลย์ให้เผยแพร่ออกไปได้ แม้ในเวลาต่อมาชาวจีนแผ่นดินใหญ่จะอพยพลงมาหลายครั้ง การเผยแพร่ศาสนา ศิลปะจีนจึงมีเพียงส่วนน้อย จึงปรากฏย่านคนจีนอยู่ตามเมืองใหญ่ๆ ที่มีการค้าขายอยู่เท่านั้น (ปัญหา เทพสิงห์ และวุฒิ วัฒนสิน, 2547: 7) เช่น ในปีนังซึ่งจะมีการผสมผสานวัฒนธรรมความเป็นจีนและตะวันตก ปรากฏชัดเจนผ่านจากการสถาปัตยกรรมเกิดขึ้นเฉพาะกับประเทศที่เป็นอาณานิคมตะวันตกเท่านั้น ลักษณะสถาปัตยกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากสมัยอาณานิคมที่ปรากฏในภูมิภาคเอเชีย มี 3 รูปแบบใหญ่ๆ คือ

อิทธิพลสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล (Colonial Architecture Influence)สถาปัตยกรรมส่วนใหญ่ปรากฏอยู่ในปีนัง ส่วนหนึ่งส่งผ่านมาจากสิงคโปร์โดยนายช่างอังกฤษที่เข้ามาอาศัยในสิงคโปร์ เนื่องจากช่วงนั้นสิงคโปร์เป็นอาณานิคมของอังกฤษ ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมนี้ คือ การออกแบบตามสไตล์คลาสสิก (Classic Style) ซึ่งได้แก่ การทำช่องหรือประตูหน้าต่างโค้งมน (Round Arch)การทำลวดลายหัวเสาแบบม้วนคล้ายขดหอย 2 ข้าง หรือคล้ายใบพีช หรือการทำหลังคาจั่วเดี่ยวๆ การทำหน้าต่างยาวจดพื้นและทำลูกกรงทรงคนโทกั้นระเบียง การทำน้ำพุตามลานหรือสวนหย่อม เป็นต้น (Charles,1990 :14-15) อีกส่วนหนึ่งส่งผ่านมาจากอินเดีย โดยนายช่างอังกฤษที่อยู่อินเดียซึ่งอินเดียช่วงนั้นก็ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษเช่นกัน ช่างอังกฤษได้นำเอารูปแบบตะวันตกมาดัดแปลงแล้วมาเผยแพร่ ลักษณะที่สังเกตได้คือ การทำเพดานสูง การทำหน้าต่างไม้บานเกล็ดแบบปรับได้ เพื่อความเหมาะสมกับภูมิอากาศในเขตร้อน (ปัญหา เทพสิงห์ และวุฒิ วัฒนสิน,2547: 34)

อิทธิพลสถาปัตยกรรมโคโลเนียลในอินเดีย (British colonial architecture)แองโกล อินเดีย (Anglo-indian)หมายถึงลูกครึ่งแขกอังกฤษหรือคนที่มีเชื้อสายอังกฤษและอินเดียรวมกัน ซึ่งอินเดียเป็นอีกหนึ่งประเทศที่กลายเป็นอาณานิคมของอังกฤษ โดยสถาปัตยกรรมปรากฏอยู่ตามเมืองที่อังกฤษไปตั้งสถานี

การค้า โดยเฉพาะ กัลกัตตา เช่น “Mable Palace” สร้างขึ้นใน ค.ศ.1835 โดย Raja RajendraMullock ด้วยหินอ่อนแกะสลักจากอิตาลี มีการแกะสลักแบบตะวันตกประดับตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์แบบศิลปะวิกตอเรียนและบั๊กกาลอร์ ในมุมไปมีทั้งแบบอังกฤษโกธิค แบบอินเดียผสมอาหรับ เช่น สถานีรถไฟ The Prince of Wales Museum of Western India หรือ “พิพิธภัณฑ์แห่งเวลล์” และ “มหาวิทยาลัยบอมเบย์ (University of Bombay)” ซึ่งเป็นอาคารที่มีสถาปัตยกรรมสไตล์โกธิค วิกตอเรียเทอร์มินัส ที่ทำการรัฐบาลและอาคารมหาวิทยาลัยมุมไปสร้างเลียนแบบกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

อิทธิพลสถาปัตยกรรมจีนและโปรตุเกส (Sino-Portuguese Architecture) อิทธิพลสถาปัตยกรรมจีนเป็นแบบที่ได้รับความนิยมจากชาวจีน (Chinese Architecture Influence) การสร้างอาคารรูปแบบนี้ ปรากฏอยู่มากในย่านจอร์จทาวน์ ที่ป็นังอีกทั้งยังผสมผสานกับรูปแบบบ้านแบบโปรตุเกส ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมแบบนี้ การทำเป็นห้องแถวโดยชั้นล่างเป็นที่ค้าขาย ชั้นบนเป็นที่อยู่อาศัย ภายในอาคารเปิดช่องให้แสงเข้ามาภายในอาคาร มีการใช้วัสดุและตกแต่งแบบจีนและมีอิทธิพลสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียลปรากฏอยู่เช่นกัน จากการจำแนกพบว่า อาคารชิโน-ปอร์ตุเกสได้รับอิทธิพลจากตะวันตกค่อนข้างมาก มีปรากฏอยู่หลายรูปแบบ เช่น ศิลปะเรอเนสซองซ์ (Renaissance) ศิลปะบาโรกและโกโก (Baroque and Rococo) ศิลปะนีโอ-คลาสสิก (Neo-Classicism) ศิลปะแบบวิกตอเรียน (Victorian Style) ศิลปะอาร์ต-นูโว (Art Nouveau) ศิลปะอาร์ต เดโค (Art Deco) (ปัญหา เทพสิงห์ และวุฒิ วัฒนสิน, 2547: 35-42)

อาคารชิโน-ปอร์ตุเกสในย่านจอร์จทาวน์ เมืองป็นัง ประเทศมาเลเซีย นั้น มีอิทธิพลการผสมผสานที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นอิทธิพลจากโปรตุเกส หรือของอินเดียที่ส่งผ่านมาทางอังกฤษ อิทธิพลเหล่านี้ล้วนเกิดขึ้นในช่วงยุคล่าอาณานิคมเช่น ตึกในกัลกัตตาของประเทศอินเดีย ตึกในย่างกุ้งของประเทศพม่า แม้ว่ารูปแบบของอาคารในแต่ละประเทศจะคล้ายคลึงกันแต่ลักษณะอาคารเหล่านี้ไม่มีลวดลายประดับเหมือนกับอาคารชิโน-ปอร์ตุเกส แม้กระทั่งอาคารรูปแบบดั้งเดิมของโปรตุเกสเองอาจเนื่องจากประเทศเหล่านี้ไม่ได้รับอิทธิพลจากศิลปะจีนและไม่ได้มีการตั้งถิ่นฐานของชาวจีนจำนวนมากและจึงไม่มีมีการผสมผสานวัฒนธรรม ซึ่งการอพยพของชาวจีนนั้นไม่เพียงแต่เข้ามาทำการค้าเท่านั้น แต่ยังมีนำเอาลัทธิความเชื่อต่างๆ ติดตัวมาด้วย ทุกลวดลายประดับล้วนมีความหมาย มักปรากฏอยู่บนซุ้มประตูบ้าน เนื่องจากคนจีนนั้นจะให้ความสำคัญกับประตูบ้าน เพราะเป็นทางเข้าของโชคลาภและเป็นจุดที่ก่อให้เกิดความมงคลแก่คนในบ้าน

บทความวิจัยเรื่อง “ลวดลายประดับประตูชิโน-ปอร์ตุเกสในป็นัง” จึงมีความตั้งใจที่จะศึกษาองค์ความรู้ในขอบเขตของลวดลายประดับอาคารบนซุ้มประตูจีน นอกจากความงดงามของลวดลายบนประตู ยังมีความหมายมงคลที่ซ่อนไว้ อีกทั้งยังเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่ปรากฏอยู่ในอาคารชิโน-ปอร์ตุเกสซึ่งได้รับอิทธิพลความเชื่อแบบจีนเท่านั้น

3.ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

การค้นคว้างานวิจัย “ลวดลายประดับประตูลิโน-ปอร์ตุเกสในปิ่นัง” มีความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ดังนี้

- เพื่อศึกษาลักษณะลวดลายและความหมายของลวดลายที่ปรากฏบนซุ้มประตูของอาคารชิโน-ปอร์ตุเกส

4.สมมติฐานการศึกษา

ลวดลายประดับบนซุ้มประตูลิโน-ปอร์ตุเกสที่ปรากฏในศตวรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบัน นอกจากจะมีความประณีตงดงามของลวดลายแล้ว ยังแฝงอิทธิพลในยุคอาณานิคมและความความหมาย รวมทั้งความเชื่อของคนจีนที่ปรากฏบนลวดลายแกะสลักที่สวยงาม

5.ขอบเขตการศึกษา

บทความวิจัยมีขอบเขตศึกษาลวดลายประดับบนซุ้มประตูลิโน-ปอร์ตุเกส ในย่านจอร์จทาวน์ เมืองปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย

6.ขั้นตอนของการศึกษา

1. รวบรวมข้อมูลพื้นฐานของลวดลายจีน จากเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหอสมุด และแหล่งข้อมูลต่างๆ
2. รวบรวมข้อมูลหรือรูปภาพของลวดลายบนซุ้มประตูในเมืองปิ่นัง
3. จัดแบ่งประเภทของลวดลาย
4. วิเคราะห์ความหมายของลวดลายตามขอบเขตการศึกษา
 - 1. ลวดลายเฉพาะและการรับ-ส่งอิทธิพลทางวัฒนธรรม
 - 2. สรุลวดลายบนซุ้มประตูลิโน-ปอร์ตุเกสในเมืองปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉลอง สุนทรวาณิชย์ (2543) เขียนหนังสือเรื่อง “พม่ากับการต่อต้านจักรวรรดินิยมอังกฤษ ค.ศ. 1885-1895” กล่าวถึงประวัติศาสตร์ของพม่า ซึ่งเป็นงานเขียนคอว์นินิเมียนต์ นับเป็นงานเขียนเล่มแรกที่ทำให้รายละเอียดพร้อมหลักฐาน เกี่ยวกับขบวนการของชาวพม่าที่ต่อต้านการเข้ายึดครองของอังกฤษในบริเวณพม่าตอนบนในระหว่าง ค.ศ. 1885-1886 และยังคงกล่าวถึงจักรวรรดิแบบใหม่ที่ถือกำเนิดในตอนปลายศตวรรษที่ 18 ที่กำลังแผ่ขยายอิทธิพลไปอย่างกว้างขวางในศตวรรษที่ 19 ซึ่งในตอนปลายของศตวรรษเป็นช่วงที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนหลายต่างแข่งขันเพื่อช่วงชิงดินแดน ซึ่งการก่อตัวของจักรวรรดินิยมใหม่กลายเป็นแรงกดดันทำให้อังกฤษกลายเป็นชาติที่ผูกขาดทางการค้าเพียงชาติเดียว ผู้วิจัยจะนำความรู้ที่ได้มาวิเคราะห์การเข้ามาของอิทธิพลอังกฤษที่มีผลต่อประเทศอาณานิคมในรูปแบบที่เป็นสถาปัตยกรรม

ปัญญา เทพสิงห์ และวุฒิ วัฒนสิน (2545) เขียนหนังสือเรื่อง “ลวดลายตกแต่งหน้าอาคารชิโน-ปอร์ตุกีสในจังหวัดภูเก็ต” กล่าวถึงลวดลายตกแต่งหน้าอาคารชิโน-ปอร์ตุกีสในจังหวัดภูเก็ต ประกอบไปด้วยสัญลักษณ์หรือความหมายแฝงอยู่ในลวดลาย ลักษณะการผสมผสานศิลปะตะวันตกกับศิลปะจีนในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และแนวคิดแบบผสมอิทธิพลตะวันตกศิลปะการตกแต่งแบบวิคตอเรียนอิทธิพลตะวันตกแบบอาร์ตเดคโคที่ได้รับอิทธิพลมาจากปีนัง อีกทั้งยังกล่าวถึงวิธีการผลิตลวดลายแบบใช้ปูนปั้นและแกะสลักไม้บนเสาของอาคาร

ปรีวัฒน์ จันทร (2546) เขียนหนังสือเรื่อง “เจิ้งเหอ แม่ทัพขันที “ซำปอกง”” กล่าวถึงความโหฬารของเรือรบ บังคับโดยเจิ้งเหอ ออกท่องมหาสมุทรประกาศความยิ่งใหญ่แห่งจักรวรรดิจีน ซึ่งมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ประกอบด้วยเอกสารจดบันทึกและล่ำม เอกสารของจีนในหลายลักษณะทั้งในรูปแบบบันทึกของชาวเรือ เอกสารราชการที่เป็นพงศาวดารศิลาจารึกรวมทั้งเรื่องที่เป็นตำนานที่เป็นคำบอกเล่าโบราณสถานตามที่ต่างๆ ที่เจิ้งเหอไปถึง รวมไปถึงส่วนที่เป็นภูมิหลังของประวัติศาสตร์ไทยที่เกี่ยวกับการทูตจีน ในช่วงเวลาที่คาบเกี่ยวกับการเดินทางของเจิ้งเหอ

สืบแสง พรหมบุญ. (2549) เขียนหนังสือเรื่อง “เจิ้งเหอ ซำปอกงและอูฮากเนย์” กล่าวถึงประวัติของเจิ้งเหอ จากการศึกษาของเจิ้งเหอ ซึ่งเป็นชาวเปอร์เซียอพยพเข้ามาตั้งรกรากในประเทศจีน จนกระทั่งเข้ามามีบทบาทสำคัญในประวัติศาสตร์จีน และเส้นทางชีวิตในฐานะขันทีในราชสำนักผู้ด้อยต่ำ แต่กลับได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาขันทีและนายพลเรือแห่งทะเลตะวันตกรับผิดชอบกองเรือที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน แต่กลับไม่ปรากฏประวัติของเจิ้งเหอในเอกสารหรือบันทึกทางราชการของราชวงศ์หมิง โดยผู้เขียนยังกล่าวถึงหลักฐานยืนยันว่าราชสำนักจีนเริ่มมีขันทีในราชสำนักเมื่อ 800 ปีก่อนคริสตกาล สืบทอดต่อกันมาในราชวงศ์ต่างๆ และธรรมเนียมการมีขันทีในราชสำนักจีน เป็นวัฒนธรรมที่จีนได้รับอิทธิพลจากภายนอก คำว่า ขันที หรือ Eunuch มาจากภาษากรีก แปลว่า ผู้ดูแลเตียงนอน ผู้ที่หน้าที่รับใช้ใกล้ชิดดูแล

รักษาเตียงนอน ปรากฏหลักฐานการใช้ขั้นที่ครั้งแรกในอาณาจักรสุเมเรียนในตะวันออกกลางเมื่อ 2,100 ปีก่อนคริสตกาล

กวาดล ทรงประเสริฐ (2550) เขียนหนังสือ “รากเหง้าอิทธิพลการค้าเงินในอุษาคเนย์” กล่าวถึงรากเหง้าอิทธิพลการค้าของชุมชนชาวจีนโพ้นทะเลเกิดจากการพัฒนาสายสัมพันธ์ระหว่างแผ่นดินใหญ่จีนกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ผู้เขียนกล่าวถึงการค้าของเงินที่พัฒนาขึ้นและขยายการค้าไปประเทศอื่นๆ วิวัฒนาการและความสำเร็จของการค้าเงินที่ได้ขยายอิทธิพลเข้าสู่ประเทศต่างๆ จนเกิดเป็นชุมชนชาวจีนเกิดขึ้นในประเทศต่างๆ โดยพิจารณาถึงภูมิหลังของอิทธิพลการค้าและการตั้งถิ่นฐานของชาวจีนโพ้นทะเลในแต่ละดินแดนของภาคพื้นหมู่เกาะหรือภาคพื้นคาบสมุทรซึ่งส่งผลกระทบต่ออย่างกว้างขวางและยาวนานในประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ธิดา สาระยา (2554) เขียนเรื่อง “ประวัติศาสตร์มหาสมุทรอินเดีย” กล่าวถึงความสำคัญการค้าของชาวน้ำที่มีบทบาทสำคัญต่อการค้าแลกเปลี่ยนในมหาสมุทรอินเดียแต่แรกเริ่ม ทำให้เกิดการค้าข้ามอารยธรรมหรือการค้าทางไกลข้ามทวีป นอกจากนี้ผู้เขียนยังกล่าวถึงการขยายอิทธิพลทางการค้าของเงินลงสู่ทะเลใต้หลังการเปิดช่องแคบมะละกา ส่งผลให้เกิดการค้าทั้งทางบก-ทางทะเล และการขยายตัวทางการค้าที่สำคัญของเงินคือการผลิตเซรามิกส์ ซึ่งมีตลาดที่กว้างซึ่งนำความมั่งคั่งมาสู่จีนทั้งยังเปิดตลาดและแหล่งผลิตใหญ่ให้แก่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ศิวาวุฒม์ ชัยเชาวรินทร์ (2554) เขียนเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของโปรตุเกสและฮอลันดาในมะละกาคริสต์ศตวรรษที่ 16 ถึง 17” กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้มะละการุ่งเรืองในฐานะเมืองการค้าในช่วงศตวรรษที่ 15 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ รวมถึงบทบาททางการเมืองและวัฒนธรรม ภายใต้การปกครองของผู้นำมลายู ทั้งยังกล่าวถึงการเป็นศูนย์กลางทางการเมืองของชาวมลายูและเป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมโลกมุสลิมพร้อมกันไป และการเข้ามาครอบครองมะละกาของโปรตุเกสทำให้พื้นฐานทางการค้าที่มั่นคงเปลี่ยนแปลงไป โปรตุเกสดำเนินนโยบายปิดน่านน้ำเพื่อนผลประโยชน์ของตนเองจึงทำให้มะละกาเสื่อมอำนาจทางการค้าลงเนื่องจากการปกครองภายใต้โปรตุเกสและฮอลันดา ในศตวรรษที่ 16-17

วนิดา บำรุงไทย (2556) แปลเรื่อง “เมื่อยุโรปรุกคืบสู่พม่า จนถึง...พม่าสูญเสียเอกราช” กล่าวถึงความรู้เกี่ยวกับการติดต่อค้าขายระหว่างพม่ากับยุโรปและเหตุการณ์สำคัญเรื่องราวของประเทศพม่าครั้งสำคัญ คือ การเสียเอกราชให้แก่อังกฤษ ซึ่งค่อยๆ รุกรานและเข้ายึดครองในที่สุด โดยเอกสารประวัติศาสตร์เรียบเรียงโดย โบ เอ หม่อง บันทึกเหตุการณ์สำคัญซึ่งเน้นบทบาทของอังกฤษที่สำคัญความพยายามที่นำไปสู่การยึดครองพม่า จึงทำให้เกิดเป็นสงครามระหว่างอังกฤษ-พม่า ซึ่งพม่าเสียดินแดนและเอกราชในสงครามครั้งสุดท้ายในที่สุด

อานันท์ อนันตะภาค (2557) เขียนเรื่อง “ประวัติศาสตร์มาเลเซียสิงคโปร์และบรูไนในความหลากหลายเป็นหนึ่ง” กล่าวถึงการนำเสนอเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของทั้ง 3 ชาติ ได้แก่ มาเลเซีย บรูไนและสิงคโปร์ ในฐานะประเทศและในฐานะของกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเข้ามาของศาสนาอิสลามซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตชุมชนและกลายมาเป็นศาสนาประจำชาติ ที่ผู้คนส่วน

ใหญ่นับถือ อีกทั้งการเข้ามาของมหาอำนาจ เช่น อังกฤษ โปรตุเกสและจีน ที่เข้ามามีบทบาทในด้านต่างๆ ผู้เขียนยังนำเสนอประเด็นที่น่าสนใจ ได้แก่ การสร้างชาติของประเทศมาเลเซียที่เริ่มต้นการพัฒนาจากชุมชนเล็กๆ จนกลายเป็นรัฐและเกิดการรวมกลายมาเป็นประเทศมาเลเซีย จนกระทั่งเกิดเป็นความหลากหลายในสังคมมาเลเซียในปัจจุบันที่มีการผสมผสานทางเชื้อชาติที่หลากหลาย

ผู้จัดการออนไลน์ (2548) เขียนเรื่อง “เจิ้งเหอ(郑和)” กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของราชวงศ์หมิงที่สืบทอดมาจากราชวงศ์ถัง พร้อมอารยะธรรมที่ตั้งสมมานานนับพันปี อีกทั้งการเดินทางของเจิ้งเหอที่ได้แสดงแสนยานุภาพทางทะเลที่ได้ก้าวสู่จุดสูงสุด ทั้งด้านวิทยาการด้านการเดินเรือ การทูต การทหารตลอดจนการค้าทางทะเล ทั้งยังกล่าวถึงประวัติครอบครัวของเจิ้งเหอที่เป็นมุสลิมและต้องกลายมาเป็นขันทีน้อยและการเดินทางในมหาสมุทรถึง 7 ครั้ง มีการเปรียบเทียบกองเรือตะวันตกที่ออกสำรวจโลกทางทะเลในภายหลัง นำโดยคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) ค้นพบทวีปอเมริกาในปี ค.ศ. 1492 มีจำนวนลูกเรือเพียง 90-1500 คน วาสโก ดา กามา (Vasco da Gama) เข้าเทียบฝั่งเมืองท่าคาลิกัตของอินเดียในปี ค.ศ.1498 มีลูกเรือ 265 คน และเฟอร์ดินันด์ แมกเจลลัน (Ferdinand Magellan) ข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมายังโลกตะวันออกในปี ค.ศ.1521 ด้วยจำนวนลูกเรือ 170 คนเท่านั้น ส่วนการเดินทางของเจิ้งเหอนั้น ใช้เรือมากกว่า 200 ลำ มีลูกเรือรวมถึง 27000 คน ประกอบไปด้วยผู้ทำหน้าที่ด้านต่างๆมากมาย

ญูฮาเราะห์ ยอมใหญ่ (2558) “เจิ้งเหอ” มุสลิมนักบุกเบิกผู้ยิ่งใหญ่ของจีน” กล่าวถึงการเผยแพร่อิสลาม และเศรษฐกิจและการเมืองไม่ใช่ผลกระทบเพียงอย่างเดียวจากกองเรือยิ่งใหญ่ที่เจิ้งเหอเป็นผู้บังคับบัญชาการนี้เท่านั้น เขาและมุสลิมที่เป็นที่ปรึกษาของเขาจะส่งเสริมศาสนาอิสลามในทุกที่ที่พวกเขาเดินทางไปเสมอ ในเกาะต่างๆ ของอินโดนีเซีย ไม่ว่าจะเป็นชวา, สุมาตรา, บอร์เนียว และเกาะอื่นๆ เจิ้งเหอพบว่ามีชุมชนมุสลิมเล็กๆ อีกทั้งเจิ้งเหอยังเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของชาวจีนและชาวมุสลิม เขาถูกมองว่าเป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญที่สุดในการเผยแพร่ศาสนาอิสลามในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวทางการวิเคราะห์อิทธิพลของลวดลายว่าต้องพิจารณาจากอิทธิพลของต่างชาติที่ได้เข้ามาผสมผสานกับชุมชนพื้นเมืองจากประเทศที่เป็นอาณานิคม เช่น พม่า ที่ถูกรอบครอบจากประเทศอังกฤษและได้รับอิทธิพลทางด้านต่างๆ ฉลอง สุนทรวาณิชย์ (2543) วนิดา บำรุงไทย (2556)

และการแผ่ขยายอิทธิพลของชาติมหาอำนาจในคาบสมุทรมาลายู ที่ต่างแข่งชิงกันเพื่อแสดงหาความเป็นมหาอำนาจในคาบสมุทร ผ่านทางการค้าและค่อยๆเข้ามาควบคุมอำนาจในประเทศต่างๆในที่สุด ธิดา สารระยา (2554) อาณัติ อนันตตะภาค (2557) และปัจจัยที่ทำให้มะละกาและกลายเป็นเมืองท่าที่สำคัญและรุ่งเรือง ศิวาวุฒิ ชัยเชาวรินทร์ (2554) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ตลอดจนอิทธิพลทางการค้าที่มีผลสำคัญต่อการผสมผสานอิทธิพล เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ด้วย เช่นงานของ ภูวดล ทรงประเสริฐ (2550)

ส่วนเอกสารเกี่ยวกับอิทธิพลของจีนพบว่าเกิดจากการเดินเรือของเจิ้งเหอซึ่งเป็นการเดินเรือครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน ส่งผลให้เกิดการอพยพของคนจีนหลังไหลเข้าสู่คาบสมุทรมาลายู สืบแสง

พรหมบุญ (2549) ทำให้เกิดการผสมผสานของวัฒนธรรมจีนและมุสลิม ก่อให้เกิดเป็นลวดลายต่างที่มีความเป็นจีน แต่การสร้างรูปแบบสถาปัตยกรรมกลับกลายเป็นรูปแบบของชาตินิยมหาอำนาจ อย่างโปรตุเกสและอังกฤษ ดังงานศึกษาของปัญญา เทพสิงห์ และวุฒิ วัฒนสิน (2545)

อนึ่ง การศึกษาเกี่ยวกับลวดลายประดับบนซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตุกีสในปิ่นัง ยังไม่มีผู้ใดศึกษาถึงอิทธิพลที่ก่อให้เกิดลวดลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษา “ลวดลายประดับบนซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตุกีสในปิ่นัง” เพื่อสร้างองค์ความรู้และขยายขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับลวดลายจีนบนซุ้มประตูให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษา “ลวดลายประดับประตุนิโน-ปอร์ตุกีสในปิ่นัง” ได้กำหนดแนวทางการศึกษาโดยค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเว็บไซต์ต่างๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและในต่างประเทศ ขั้นตอนการศึกษาและการดำเนินการศึกษา ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูล แหล่งที่มาของข้อมูล การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมเพื่อทำการวิเคราะห์ในครั้งนี้ เป็นข้อมูลจากการค้นหาจากเว็บไซต์ต่างๆ การศึกษางานวิจัยในอดีต การลงพื้นที่สำรวจตึกแถวแบบ Shophouses ที่เกิดขึ้นศตวรรษที่ 20 กับลวดลายบนประตูที่ยังปรากฏอยู่ในย่านจอร์จทาวน์ รัฐปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย

2. แหล่งที่มาของข้อมูล

- 2.1 อินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์ในประเทศ, เว็บไซต์ต่างประเทศ)
- 2.2 พิพิธภัณฑ์เปอรานากัน แมนชั่น

3. วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

- 3.1 เก็บข้อมูลพื้นฐานจากอินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง)
- 3.2 ทบทวนผลงานวิจัยในอดีตที่มีการศึกษาความหมายลวดลายแบบจีน
- 3.3 การลงพื้นที่เพื่อศึกษาข้อมูลลวดลายที่ปรากฏบนซุ้มประตู
- 3.4 ศึกษาภาพแกะสลัก และลวดลายแบบจีน โดยวิเคราะห์หาความหมายมงคล
- 3.5 เรียบเรียงข้อมูลตามลำดับเวลาที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์

4. เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย

- 4.1 อินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง)
- 4.2 Microsoft Office Word 2013
- 4.3 กล้องถ่ายรูป Canon 700D

บทที่ 4 ประวัติเมืองจอร์จทาวน์

เดิมพื้นที่ George Town ครั้งหนึ่งเคยรู้จักกันในนาม Tanjung แปลว่า แหลมในภาษามลายู เรียกโดยกลุ่มคนมาเลย์ที่เคยอาศัยอยู่ในพื้นที่นี้ เพราะพื้นที่นี้เป็นเหมือนแหลม ของเกาะทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ โดยชื่อนี้ได้มาจากชื่อเก่าของเมือง ก็คือ Tanjung Penaga ต่อมาเมื่อมีการตั้งหลักปักฐานขึ้น และกลายเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ โดยการเข้ามาของกัปตัน Francis Light ในปี 1786

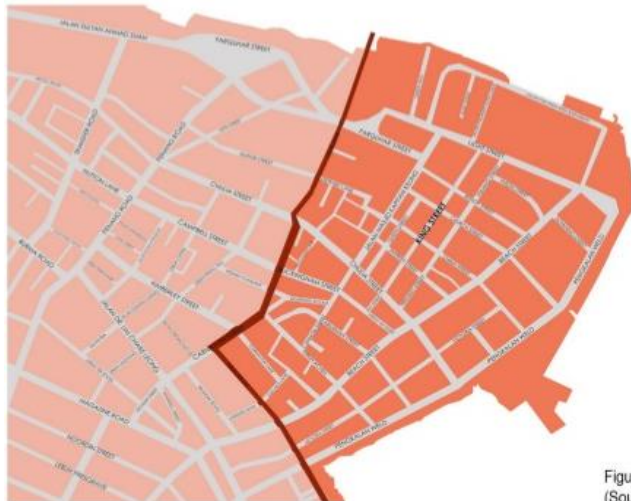
เมืองนี้ก็ถูกตั้งชื่อตาม King George III ในช่วงแรกเริ่ม ชื่อเกาะปีนังที่มีมาจากบนเกาะมีต้นหมากจำนวนมาก คำว่า “ปีนัง” เป็นการกลายคำมาจากภาษามลายู ระหว่างปี 1786 ก่อนที่บริษัทอินเดียตะวันออกจะเข้ามาครอบครองเกาะปีนัง กัปตัน Francis Light ได้ตั้งชื่อเกาะแห่งนี้ว่า Prince of Wales แต่อย่างไรก็ตามชื่อนี้ไม่เป็นที่นิยมเรียกเท่ากับชื่อ ปีนัง ทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยลืมชื่อเดิมของเกาะแห่งนี้ไป ต่อมา ปี 1880 เกาะซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับเกาะปีนัง ได้ถูกอังกฤษยึดครองและตั้งเป็นจังหวัด ชื่อว่า Wellesly หรืออีกหนึ่งชื่อเรียกว่า Seberang Parei ในปัจจุบันนี้ จังหวัด Wellesly ได้รวมกันกับเกาะปีนังโดยในสมัยการปกครองของอังกฤษ เรียกว่า รัฐปีนัง ซึ่งเกาะปีนังในภาษา Bahasa Malaysia เรียกว่า Negeri Pulau ไม่ใช่ Negeri Penang เกาะแห่งนี้ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศมาเลเซีย เป็นรัฐที่เล็กที่เป็นลำดับที่ 2 ต่อมาเกิดการรวมรัฐกับทั้งเกาะปีนัง และ Seberang Perai ก็ถูกเรียกโดยรวมว่าจังหวัด Wellesley

เหตุผลสำคัญสำหรับการมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม คือ เมื่อ 171 ปีก่อนการเข้ามาของอังกฤษ ตึกแถวในสิงคโปร์ที่เก่าแก่ถูกแทนที่ด้วยตึกสูงแบบอพาร์ทเมนต์ เนื่องจากการอัตราพัฒนาที่รวดเร็ว มีแค่ปีนังและมะละกา อดีตเมืองในอาณานิคมอังกฤษ ยังคงอนุรักษ์ตึกแถวแบบเก่าแก่เอาไว้ โดย World Heritage Site by the United Nations Educational ,Scientific and Cultural Organization (Unesco)

สิ่งที่ทำให้ปีนังแตกต่างจากมะละกาคืออิทธิพลของชาวจีน ที่มีลักษณะเฉพาะมีความเป็นจีนถึง 45.6% เมื่อเปรียบเทียบกับตึกในมะละกาที่มีแค่ 24.6 % ตึกที่สร้างในปีนังจึงมีความเป็นจีนส่วนใหญ่ เช่น ตึกแถว วัดจีน Kek Lok Si เป็นต้น

Core and buffer zones

UNESCO draws a distinction between core and buffer zones. The core zone is the actual World Heritage area, while the buffer zone is the land directly surrounding the core zone. The buffer area has been designated to ensure effective protection of the core zone.

THE CORE ZONE

George Town covers an area of 109.38 hectares bounded by the Straits of Melaka on the north-eastern cape of Penang Island, Love Lane to the north-west and Gat Lebu Melayu and Jalan Dr Lim Chwee Leong to the south-west corner. There are more than 1700 historic buildings within this zone.

THE BUFFER ZONE

This zone has an area of 150.04 hectares bounded by the harbor, Jalan Perangin to the south-west corner and Jalan Transfer to the north-west corner.

- ZONE BOUNDARY
- CORE ZONE
- BUFFER ZONE

Figure 11: Indication of core and buffer zones in the map of George Town. (Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

ภาพที่ 1 Core And Buffer Zones

ที่มา : Taylor's University : Measured Drawing Penang Group (2016)

(http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796)

พื้นที่แกนกลางและพื้นที่กันชน UNESCO ได้กำหนดเขตระหว่างพื้นที่แกนและพื้นที่กันชน พื้นที่แกนกลางคือพื้นที่ที่เป็นมรดกโลก ในขณะที่พื้นที่กันชนก็คือพื้นที่ที่อยู่ล้อมพื้นที่แกนกลาง ซึ่งพื้นที่กันชนนี้ถูกกำหนดให้สร้างเป็นพื้นที่ป้องกันพื้นที่แกนกลาง

พื้นที่แกนกลาง GeorgeTown มีพื้นที่โดยรอบถึง 109.38 เฮกตาร์ ติดกับช่องแคบ Melaka ในทางตะวันออกเฉียงเหนือของแหลมของเกาะปีนัง ตั้งแต่ถนน Love lane ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ และถนน Gat Lebu Melayu และ Jalan Dr Lim Chwee Leong ไปทางมุมตะวันตกเฉียงใต้ โดยในพื้นที่แกนกลางนี้มีอาคารทางประวัติศาสตร์ถึง 1700 หลัง

พื้นที่กันชน พื้นที่นี้มีเนื้อที่ 150.04 เฮกตาร์ ติดกับท่าเรือ Jalan Perangin ไปจนถึงมุมตะวันตกเฉียงใต้และ Jalan Transfer ไปจนถึงมุมตะวันตกเฉียงเหนือ

Architectural Timeline Of Shophouse Style

ช่วงเวลาการเปลี่ยนแปลงตึกแถวชิโน โปรตุกิส

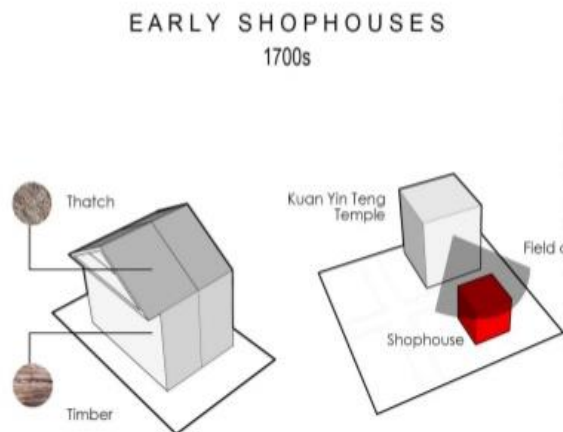

Figure 30: Diagrams on early shophouses.
(Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

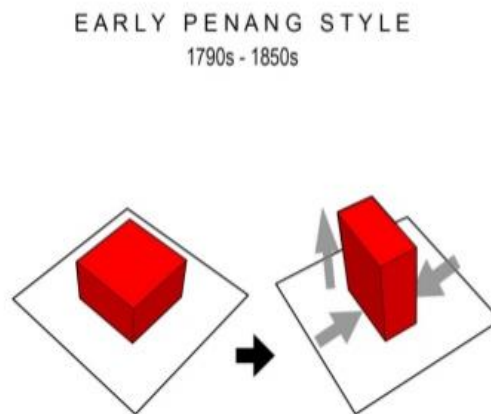

Figure 31: Diagrammatic expression on Early Penang Style.
(Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

ภาพที่ 2 Architectural Timeline Of Shophouse Style

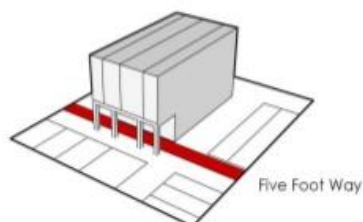
ที่มา : Taylor's University : Measured Drawing Penang Group (2016)

(http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796)

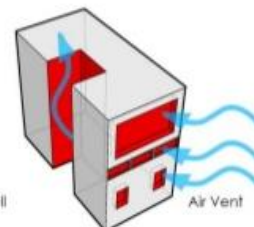
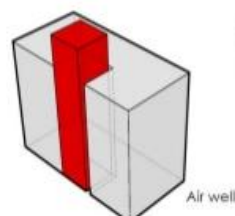
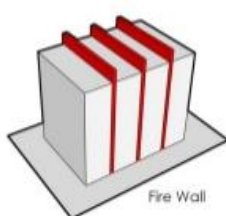
Early Shophouses (1700s) มีการใช้ไม้ราคาถูกลงที่สามารถตัดไปง่ายมาใช้เป็นวัสดุก่อสร้าง อย่างไรก็ตาม ในทุกวันนี้ไม่สามารถเจอตึกประเภทนี้ได้อีกแล้ว เนื่องจากการปรับปรุงโดยใช้วัสดุที่มีความทนทานมากขึ้นเช่น อิฐ มาแทนที่แล้ว โดย อาคารชั้นเดียวพวกนี้ ทำให้สามารถเห็นทิวทัศน์ได้โดยไม่ถูกบดบังสวยงาม

Early Penang Style (1790s - 1850s) การประยุกต์พื้นที่ให้เป็นรูปแบบสี่เหลี่ยมมีที่มาจากกรจ่ายค่าการประเมินตั้งที่ระบุไว้ตามความกว้างของชายคาบ้านใน Malacca ต่อมาการออกแบบนี้ได้ถูกเลียนแบบมาใช้กับ ตึกแถวปีนัง นอกจากนั้น การยึดตัว ไม้ก็ถูกนำมาใช้ในการสร้างคานรับน้ำหนักบ้าน โดยจะยึดไปตามความยาวที่สุดเท่าที่ไม่จะทำได้

EARLY TRANSITIONAL STYLE
1840s - 1900s

SOUTHERN CHINESE ECLECTIC STYLE
1840s - 1910s

ภาพที่ 3 Architectural Timeline Of Shophouse Style

ที่มา : Taylor's University : Measured Drawing Penang Group (2016)

(http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796)

Early Transitional Style (1840s - 1900s) รูปแบบ โครงสร้างทั้งสองเรื่องถูกนำมารวมกันกับขอบถนน รวมเข้าด้วยกันจนเกิดเป็น Five foot way ในช่วงตอนกลางของศตวรรษที่ 19

Southern Chinese Electric Style (1840s - 1910s) ข้อกำหนดการสร้างตัวอาคารในช่วงปี 1850 บังคับให้อาคารทุกหลังต้องสร้างด้วยวัสดุที่ทนทานเช่น อิฐ หรือ กระจัง ต้องมี Firewall เพื่อป้องกันการลุกลามของไฟไปยังอาคารเพื่อนบ้าน ภายในตัวอาคาร ควรจะมีลานบ้ายและช่องลมเพื่อให้เกิดช่องทางลมและให้แสงแดดส่อง อีกทั้งยังแยกห้องนั่งเล่นออกจากห้องครัว และด้านล่างของแถวหน้าต่างไม้ จะต้องมีช่องว่างที่ประดับด้วยเซรามิกสีเขียวไว้เป็นช่องผ่านของลม ซึ่งจะพัดเข้าเป็นทางเดียวกับด้านหน้าต่างทั้งสองด้าน

EARLY STRAITS ECLECTIC STYLE 1890s - 1910s

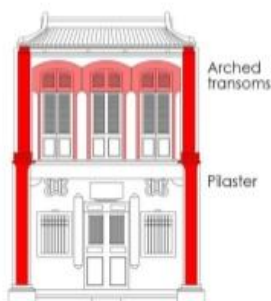

Figure 34: Diagrammatic expression on Early Straits Eclectic Style.
(Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

LATE STRAITS ECLECTIC STYLE 1910s - 1940s

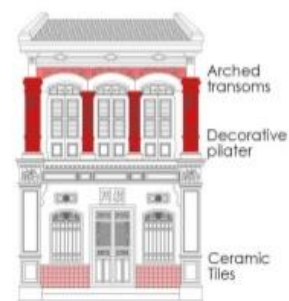

Figure 35: Diagrammatic expression on Late Straits Eclectic Style.
(Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

ภาพที่ 4 Architectural Timeline Of Shophouse Style

ที่มา : Taylor's University : Measured Drawing Penang Group (2016)

(http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796)

Early Straits Electric Style 1890s - 1910s หน้าต่างด้านขวาเหล่านี้เป็นการเลียนแบบหน้าต่างสไตล์ฝรั่งเศส ซึ่งจะมีคานขวางโค้งอยู่บนสุด ส่วนเสาฝาผนังด้านหน้าที่อยู่ระหว่างหน้าต่างจะไม่ถูกตกแต่งหรือประดับอย่างไร

Early Modernism Style 1950s - 1979s มีการใช้เครื่องจักรมาสร้างความโค้งของตัวอาคาร จนกลายเป็นแบบแปลนของตึกแถวในยุคนี้ สไตล์ Modernism นี้ได้รับอิทธิพลมาจากสไตล์ยุโรปที่เป็นสไตล์แบบเน้นการใช้ประโยชน์และใช้ได้จริง ซึ่งกระแสนี้ก็มีอิทธิพลกับวิถีปฏิบัติแบบร่วมสมัยโดยการไม่ทำการประดับตกแต่งตัวอาคาร แต่จะมีไปเน้นด้านข้างของตัวอาคารที่ยื่นออกมาและการออกแบบไล่เงา

ART DECO STYLE 1930s - 1960s

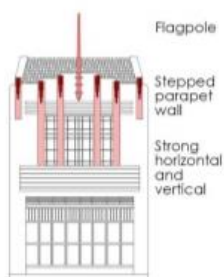

Figure 36: Diagrammatic expression on Art Deco Style.
(Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

EARLY MODERNISM STYLE 1950s - 1970s

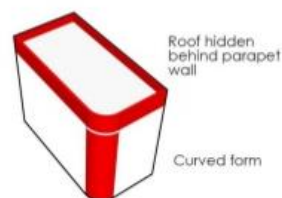

Figure 37: Diagrammatic expression on Early Modernism Style.
(Source: Measured Drawings Penang Group, 2016)

ภาพที่ 5 Architectural Timeline Of Shophouse Style

ที่มา : Taylor's University : Measured Drawing Penang Group (2016)

(http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796)

Art Deco Style 1930s - 1960s เป็นรูปแบบที่ดูเป็นเรขาคณิตมากขึ้นทั้งองค์ประกอบด้านแนวนอนและแนวตั้ง ลักษณะของอาคารก็จะมีเสาไว้ผูกธงที่ทำจากปูน Shanghai มีหน้าจั่วที่สูงชัน มีการขยายเนื้อที่ของกำแพงอิฐ ทำให้ตัวอาคารดูสูงขึ้น

Early Modernism Style 1950s - 1979s มีการใช้เครื่องจักรมาสร้างความโค้งของตัวอาคาร จนกลายเป็นแบบแปลนของตึกแถวในยุคนี้ สไตล์ Modernism นี้ได้รับอิทธิพลมาจากสไตล์ยุโรปที่เป็นสไตล์แบบเน้นการใช้ประโยชน์และใช้ได้จริง ซึ่งกระแสนี้ก็มีอิทธิพลกับวิถีปฏิบัติแบบร่วมสมัยโดยการไม่ทำการประดับตกแต่งตัวอาคาร แต่จะมีไปเน้นด้านข้างของตัวอาคารที่ยื่นออกมาและการออกแบบได้เงา

Shophouse in the Straits Settlement

ตึกในเขตเทิลเมนต์

Figure 4.1.13 Shophouses in the Straits Settlement

Source: https://fbcdn-sphotos-h-a.aka-maihd.net/photos-ak-xpf1/v/A34.0-12/11015324_10205097357966022_659795039_n.jpg?oh=69f501e3c06ac8d065c37b27847b9d-f8&oe=54F572BE&gda_=1425341450_477ef245e-f1aa82d35104d341fee9532

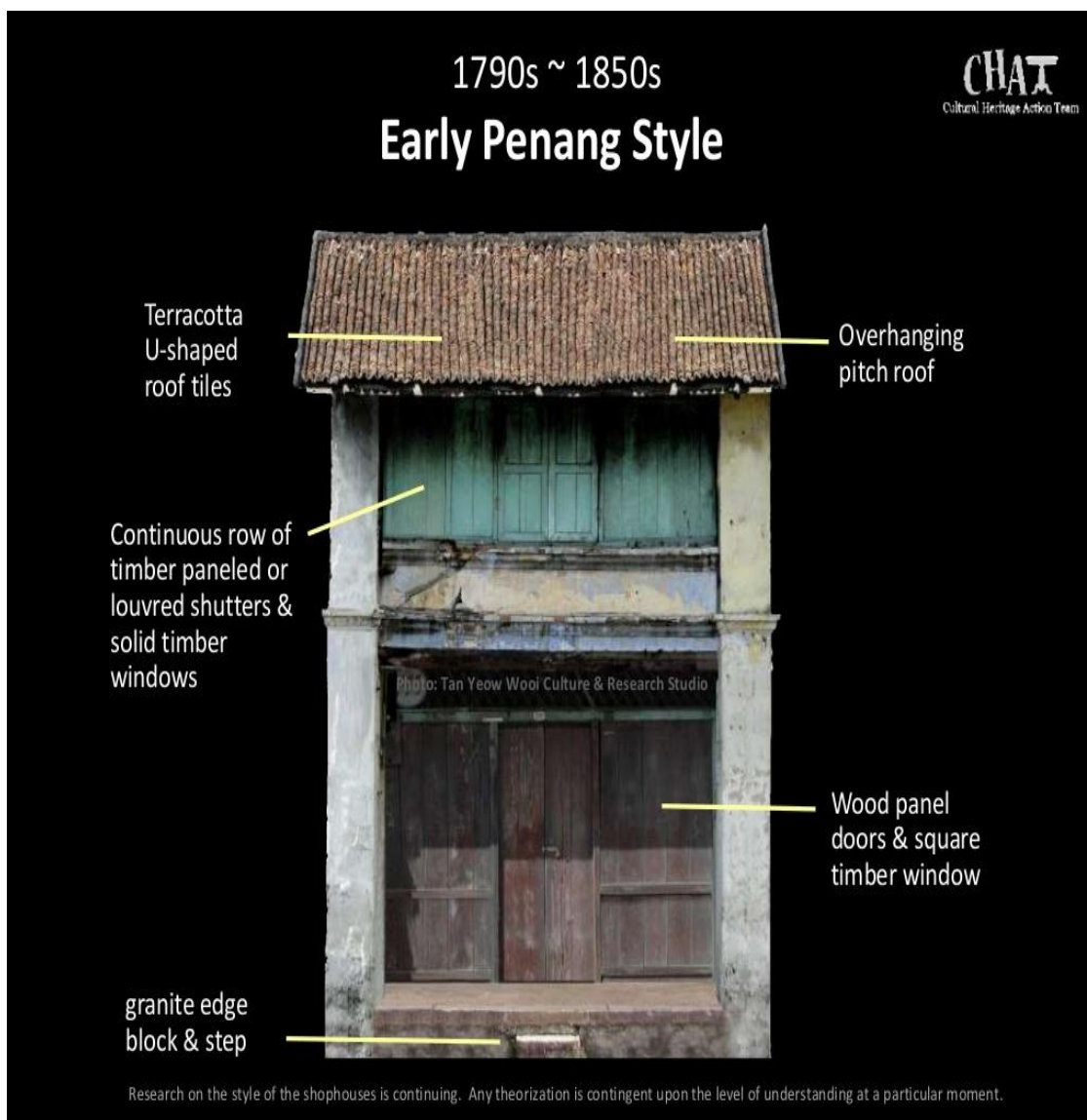
ภาพที่ 6 Shophouse in the Straits Settlement

ที่มา : Taylor's University : Measured Drawing Penang Group (2016)

(http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796)

ในช่วงตอนต้นของศตวรรษที่ 20 บรรดาตึกแถวในสเตรตส์เซตเทิลเมนต์ เริ่มต้นรับเอาสถาปัตยกรรมแบบตะวันตกเข้ามา ซึ่งมีลักษณะเด่นคือหน้าต่างด้านด้านยาวแบบฝรั่งเศสพร้อมกับบานเกล็ดจากไม้และเสากรีกโรมัน ในช่วงปี 1900 มีการใช้คอนกรีตเสริมความแข็งแรงเพื่อสร้างหลังคาและชั้นคานที่ยื่นออกมาจากตัวเสาโรมัน บ้านเปอรานากันใช้แผ่นกระเบื้องที่มีลวดลายปูนปั้นกำแพงและพื้น ผู้อยู่อาศัยมักใช้สำหรับตกแต่งบันได พื้นกระเบื้องหลากสีนี้สร้างมาจากดินเหนียว เทอร์รา-เคอตาสามารถเห็นได้ทั่วไปใน Straits Eclectic Style ตึกแถวส่วนใหญ่ถูกสร้างพร้อมกับทำหลังคาหน้าจั่วและหลังคาลาด ตึกแถวบางแห่งก็มีหลังซ้อนชั้นซึ่งเป็นหลังคาเล็กๆที่ยกสูงขึ้น ซึ่งจะตั้งอยู่จุดสูงสุดของหลังคาเหล็กพื้นที่ว่างระหว่างสองหลังคาจะถูกเติมตารางลูกกรง หรือ บานเกล็ดทำจากไม้ มันทำให้เกิดช่องลมที่ตัดกันและซ้อนกัน ซึ่งจะช่วยลดอุณหภูมิภายในตัวตึกได้โดยเฉพาะตอนกลางวัน พนังรับน้ำหนักทั้งสองด้านของตัวตึกจะช่วยรับน้ำหนักของหลังคาผ่านมอรองหลังคาไม้ที่ขยายไปตามแนวยาวตามความกว้างของตัวตึก

วิวัฒนาการของรูปแบบตึกในpinang
สไตล์pinangยุคเริ่มต้น

ภาพที่ 7 Early Penang Style

ที่มา : http://penangshophouse.com.my/?page_id=70

Terra cotta U-Shaped Roof tiles : หลังคากระเบื้องดินเผารูป U

Continuous row of timber paneled or louvred shutter & solid timber Windows :

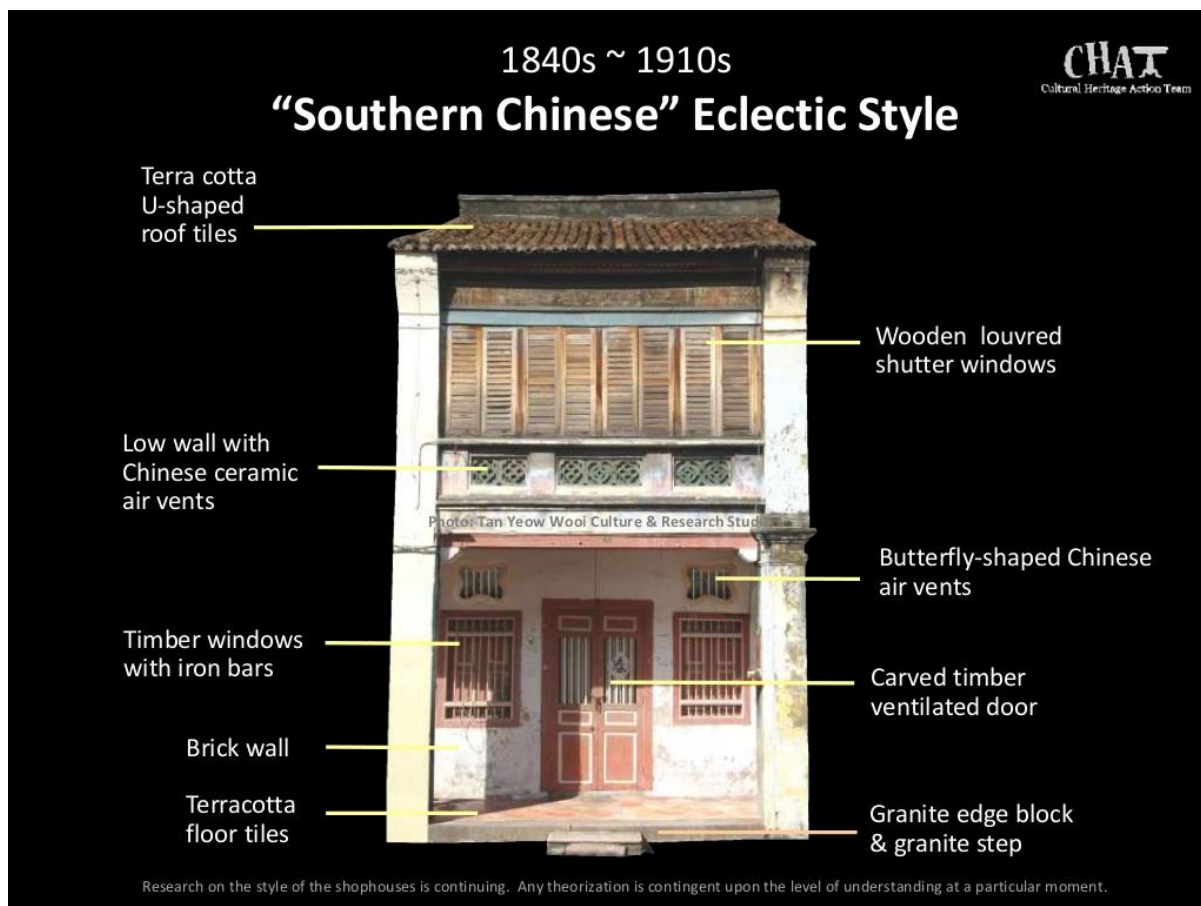
ช่องไม้เรียงเป็นแถวหรือ 1 ช่องบานเกล็ดกับหน้าต่างไม้

Granite edge block & step บันไดหินแกรนิต

Overhanging pitch roof ชายคาลาด

Wood panel doors & square timber window ประตูไม้ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส

สถาปัตยกรรมที่ผสมผสาน

ภาพที่ 8 Southern Chinese Eclectic Style

ที่มา : http://penangshophouse.com.my/?page_id=178

Terra cotta U-Shaped Roof tiles หลังคากระเบื้องดินเผารูป U

Low wall with Chinese Ceramics air vents ขอบระเบียงหน้าต่างประดับเครื่องเคลือบแบบจีน

Timber windows with iron bars หน้าต่างไม้และลูกกรงเหล็ก

Brick wall กำแพงอิฐ

Terracotta floor tiles พื้นกระเบื้องดินเผา

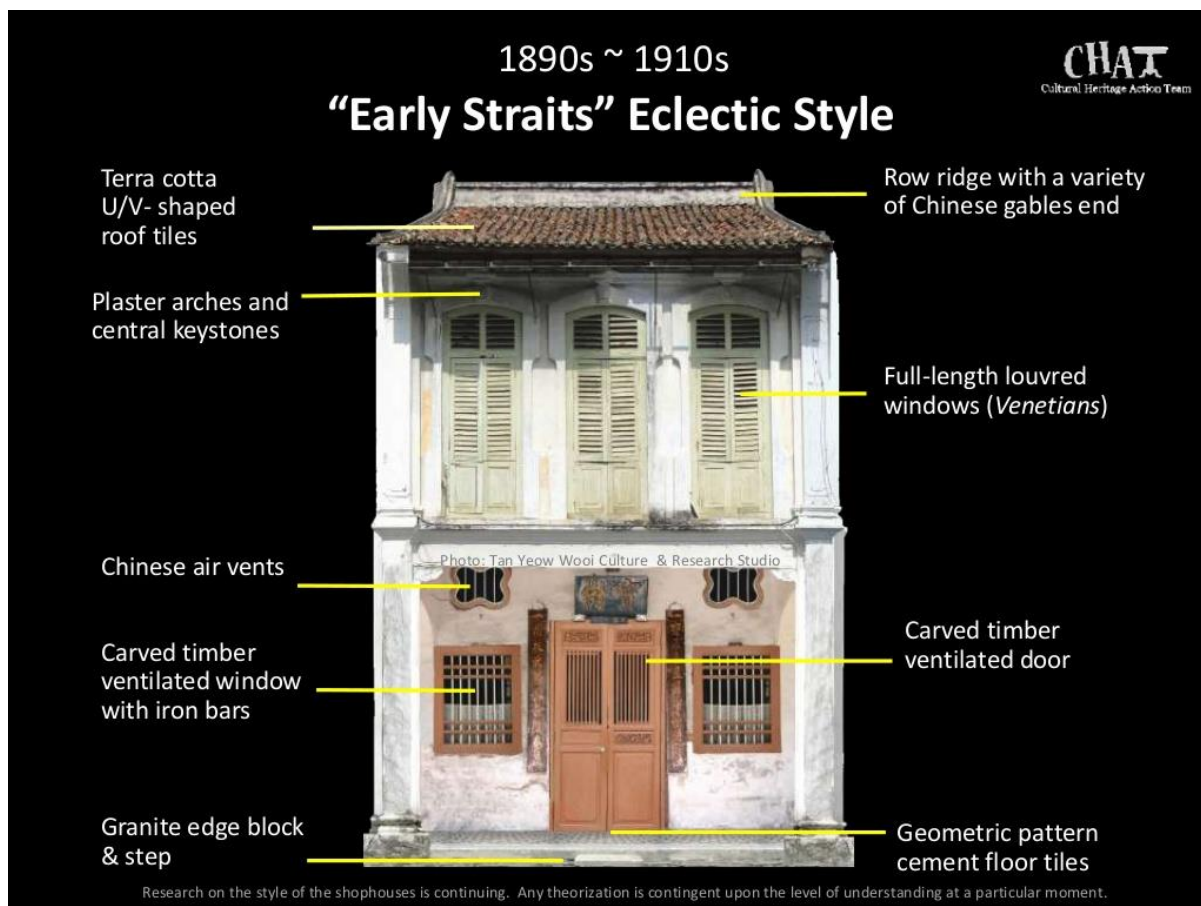
Wooden louvered shutter windows หน้าต่างบานเกล็ดทำจากไม้

Butterfly-shaped Chinese air vents ช่องระบายลมรูปผีเสื้อ

Carved timber ventilated door ประตูไม้แกะสลักให้มีช่องระบายลม

Granite edge block & granite step บันไดหินแกรนิต

สไตล์ผสมผสานตะวันออก-ตะวันตกในช่วงแรก

ภาพที่ 9 Early Straits Eclectic Style

ที่มา : http://penangshophouse.com.my/?page_id=180

Terra cotta U/V-shaped roof tiles หลังคากระเบื้องดินเผารูป U/V

Plaster arches and central keystones ลายวงโค้งประดับผนัง

Chinese air vents ช่องระบายลมแบบจีน

Carved timber ventilated window with iron bars หน้าต่างระบายลมทำจากไม้แกะสลักพร้อมด้วยลูกกรงเหล็ก

Granite edge block & step บันไดหินแกรนิต

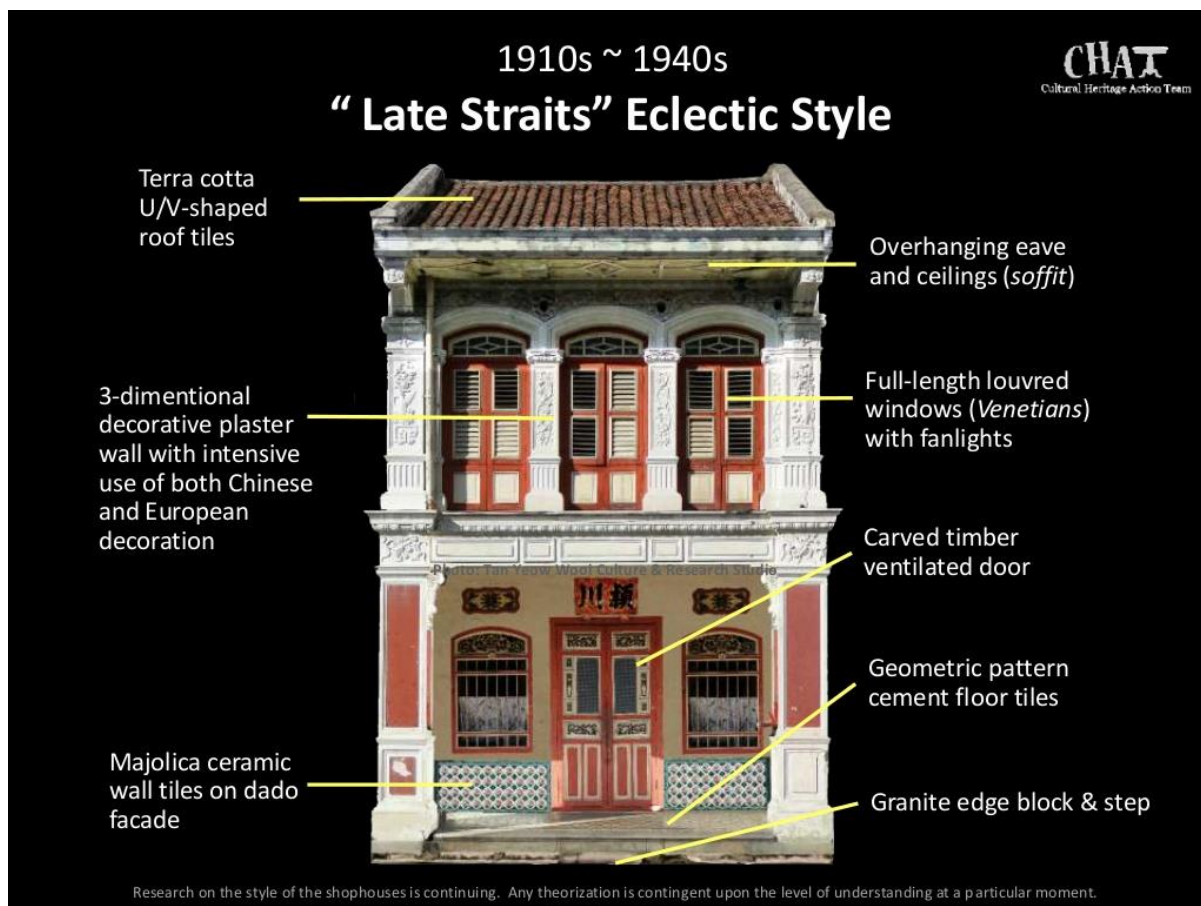
Row ridge with a variety of Chinese gables end สันหลังคาแบบสถาปัตยกรรมจีน

Full-length louvred windows (Venetians) หน้าต่างบานเกล็ด

Carved timber ventilated door ประตูระบายลมไม้แกะสลัก

Geometric pattern cement floor tiles พื้นปูนซีเมนต์ประดับกระเบื้องลายเรขาคณิต

สไตล์ผสมผสานตะวันออก – ตะวันตกตอนปลาย

ภาพที่ 10 Late Straits Eclectic Style

ที่มา : http://penangshophouse.com.my/?page_id=182

Terra-cotta U/V-shaped roof tiles หลังคากระเบื้องดินเผารูป U/V

3-dimensionnal decorative plaster wall with intensive use of both Chinese and European decoration

เสาประดับผนังประดับลวดลายประยุกต์จากศิลปะจีนและศิลปะตะวันตก

Majolica ceramic wall tiles on dado facade ผนังกระเบื้องแบบ Mojolica

ประดับกระเบื้องเคลือบลายเรขาคณิต

Overhanging eave and ceiling (soffit) ชายคาบ้านและเพดาน

Full-length louvred windows (Venetians) with fanlights บานเกล็ดหน้าต่างสไตล์เวนิสและหน้าต่างครึ่งวงกลมด้านบน

Carved timber ventilated door ช่องลมบริเวณประตู

Geometric pattern cement floor tiles พื้นประดับด้วยลายเรขาคณิต

Granite edge block & step บันไดหินแกรนิต

สไตล์ศิลปะตกแต่ง

ภาพที่ 11 Art Deco Style

ที่มา : http://penangshophouse.com.my/?page_id=184

V-Shaped/Marseille roof tiles หลังคากระเบื้องรูปแบบ V หรือ Marseille

Strong horizontal & vertical lines รูปแบบเส้นแนวดิ่งและแนวนอนที่ชัดเจน

Sea-green glass window with metal frame หน้าต่างสีเขียวน้ำทะเลกับกรอบเหล็ก

Date of building in the center ตรงกลางมักประดับด้วยตัวเลขแสดงวันที่เริ่มก่อสร้าง

Flagpole เสาธง

Stepped parapet wall กำแพงอิฐเป็นขั้น

Shanghai Plaster wall finish กำแพงปูนแบบเซี่ยงไฮ้

Metal Frame panel door กรอบเหล็กบนบานประตู

สไตล์ร่วมสมัยตอนต้น

ภาพที่ 12

ที่มา : http://penangshophouse.com.my/?page_id=186

Flat/pitched roof hidden behind parapet wall หลังคาแบบลาดเอียงที่อยู่หลังกำแพงอิฐ

Five-footway without pillar “ห้องคานี้” ทางเดินกว้าง 5 ฟุตจีน

Sea-green glass windows with metal frame หน้าต่างสีเขียวน้ำทะเลและกรอบเสาเหล็ก

Horizontal & Vertical R.C. Shading fins กันแดดแนวดิ่งและแนวนอน

Five-footway

ภาพที่ 13

Five-footway หรือภาษาจีนเรียกว่า “หง้อคาจี้” ถูกสร้างขึ้นเพื่อช่วยเพิ่มพื้นที่บริเวณการเดินทางของตัวอาคาร จุดสิ้นสุดของพื้นที่จะเป็นตัวบ่งบอกฐานะและความร่ำรวยของเจ้าของบ้าน ทั้งนี้ Five-footway ยังถูกออกแบบเพื่อสร้างทางเข้าระหว่างตึกเข้าด้วยกัน เนื่องจากตึกแถวใน George Town สร้างติดกัน แต่ไม่ได้สร้างกำแพงร่วมกัน ดังนั้นจะให้ผู้อยู่อาศัยสามารถพูดคุยกับเพื่อนบ้านได้ โดยยังคงมองเห็นตึกแถวของตนเอง Five-footway โดยแบบดั้งเดิมจะปูด้วยกระเบื้องดินเผา แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบให้ทันสมัยมากขึ้น โดยหลายปีที่ผ่านมา มีการใช้คอนกรีตแทนการปูกระเบื้อง เนื่องจากค่าใช้จ่ายและการดูแลรักษา

ความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ภายในและภายนอก

เนื่องจากการสร้างพื้นที่ทางเดินมีลักษณะการสร้างเป็นแนวยาว ทำให้มีการเชื่อมต่อจากภายนอกสู่ภายในไม่เพียงแต่ทางเข้าด้านหน้า ด้านหลัง ปล่อยอากาศ แต่ยังเชื่อมกับห้องที่มีหน้าต่างจำนวนมาก ที่มีลักษณะยื่นออกมาด้านหน้าของอาคาร โดยมี 3 สิ่งที่แสดงความสัมพันธ์ทางพื้นที่ภายในกับภายนอกอาคาร

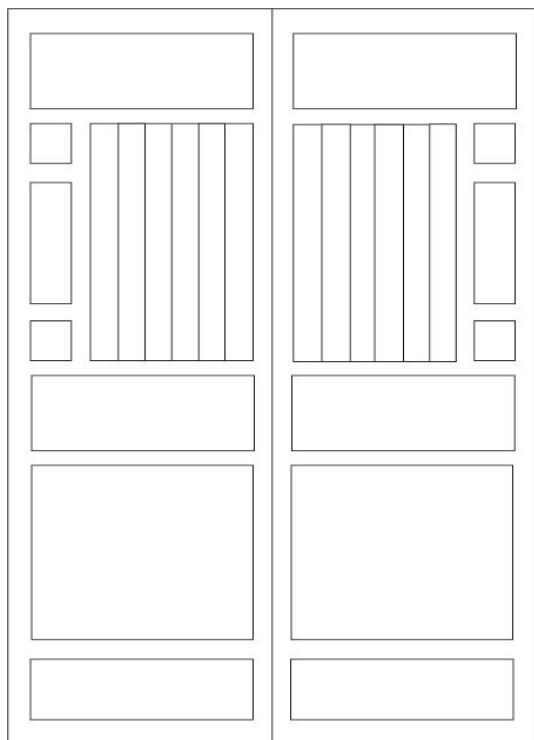
ความสัมพันธ์จาก Five-footway สู่พื้นที่ด้านหน้า Five-footway : หน้าที่เป็นตัวกันที่เชื่อมต่อจากภายนอกสู่ภายในอาคารและเป็นพื้นที่สำคัญสำหรับการเคลื่อนผ่าน

ความสัมพันธ์จากตรอกทางเดินสู่ห้องที่ยื่นมา : การยื่นในห้องส่วนที่ยื่นออกมาจะทำให้มองเห็นกว้างมากยิ่งขึ้น เพราะห้องที่ยื่นสูงขึ้นเปรียบเสมือนระเบียง เพื่อที่จะสามารถมองเห็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นต่างๆ ตามตรอกได้

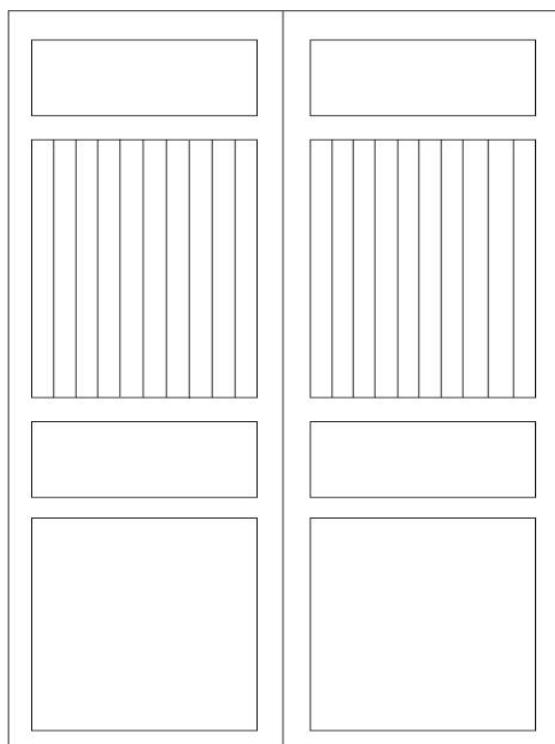
ความสัมพันธ์จากสวนกับด้านหลังบ้าน :

ประตูอยู่ด้านหลังจะเชื่อมต่อระหว่างหลังบ้านและสวน เนื่องจากครัวและห้องน้ำจะตั้งอยู่ในบริเวณหลังบ้าน การเชื่อมของทั้ง 2 พื้นที่จะทำให้ง่ายสำหรับการเดินเข้าหลังบ้าน เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ เช่น ตากเสื้อผ้า หรือ ตากอาหาร

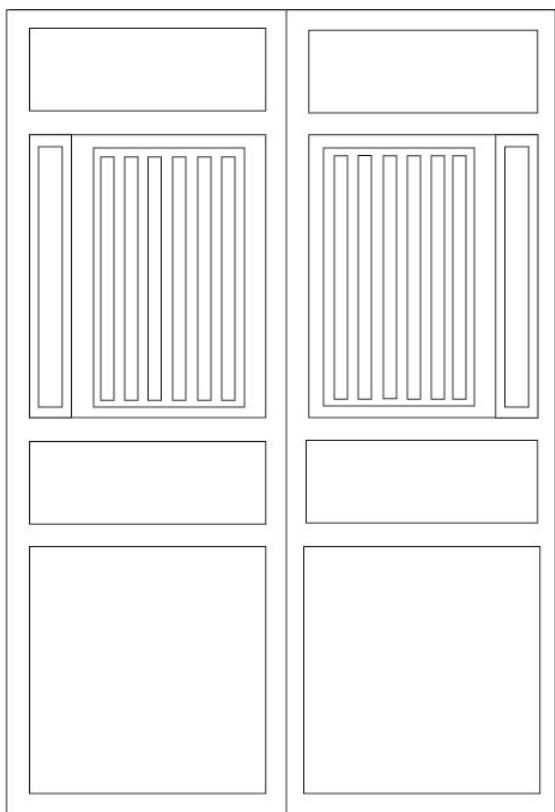
โครงร่างประตูอิน-ปอร์ตูกิสในผนัง

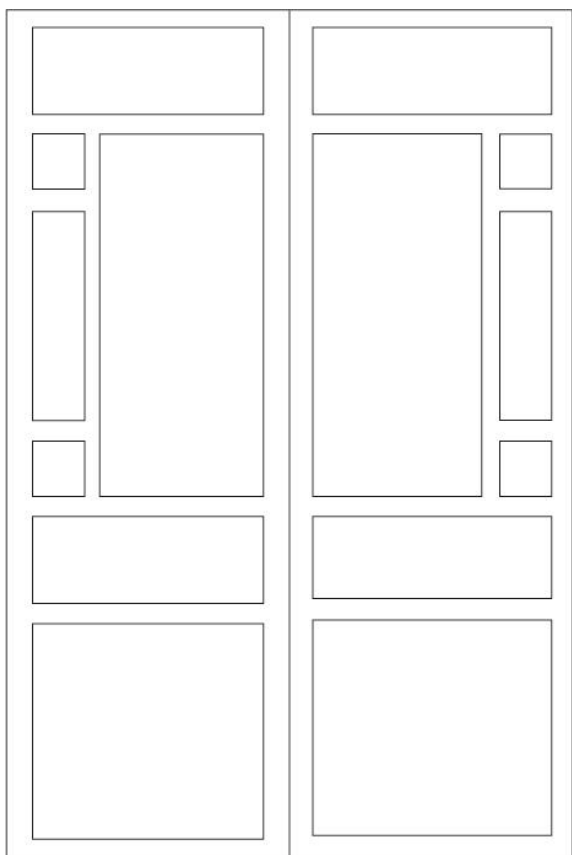
รูปแบบประตูบานที่ 1

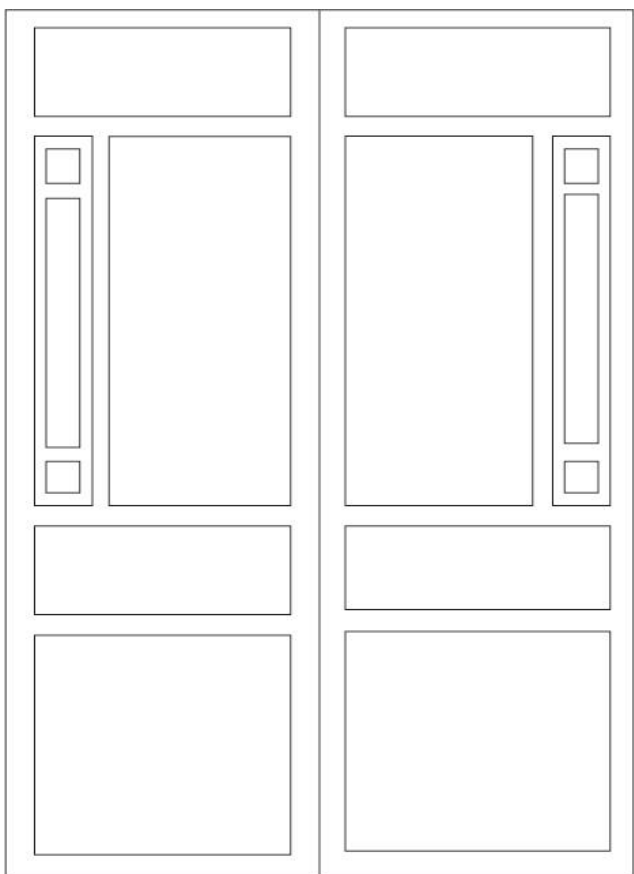
รูปแบบประตูที่ 2

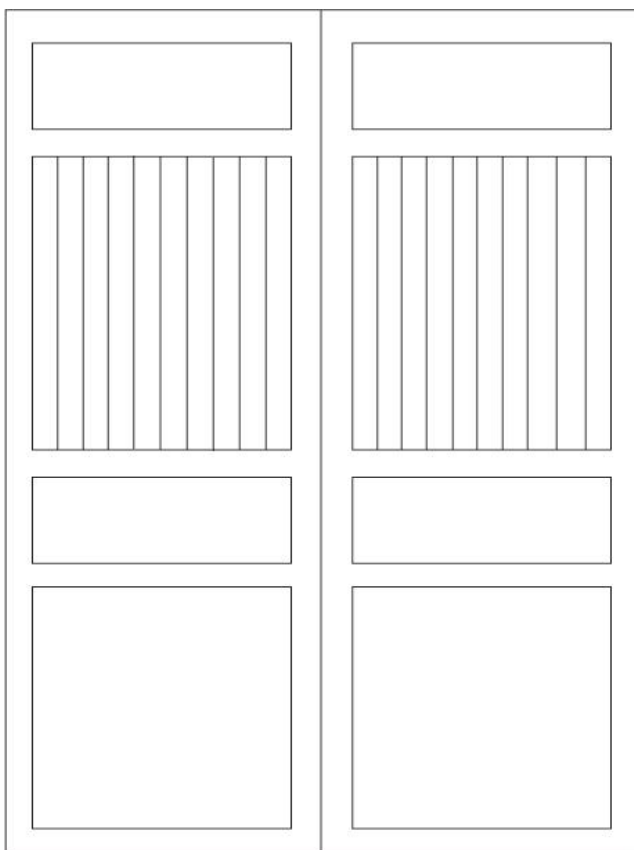
รูปแบบประตูบานที่ 3

รูปแบบประตูบานที่ 4

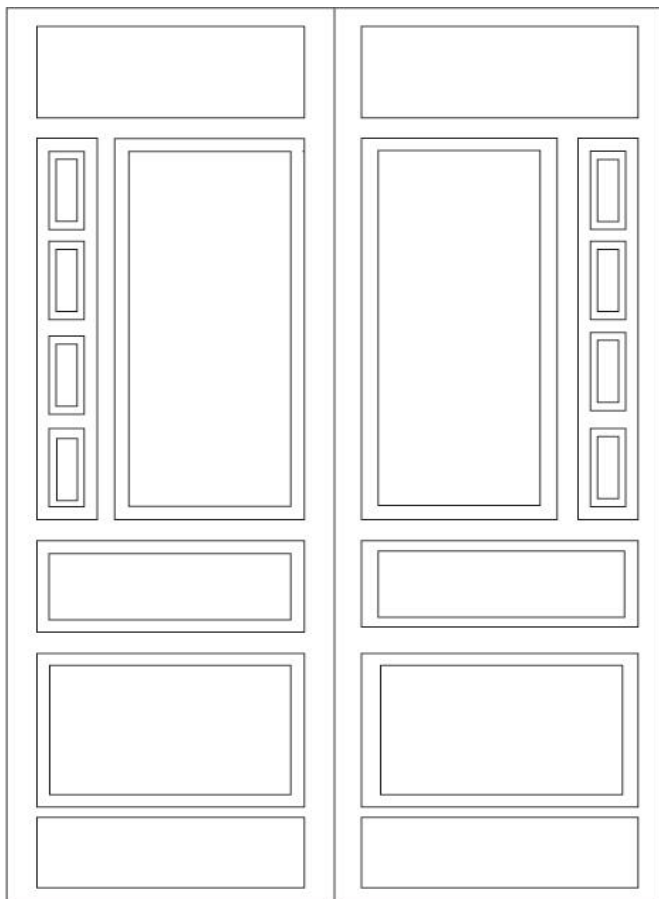

รูปแบบประตูกานที่ 5

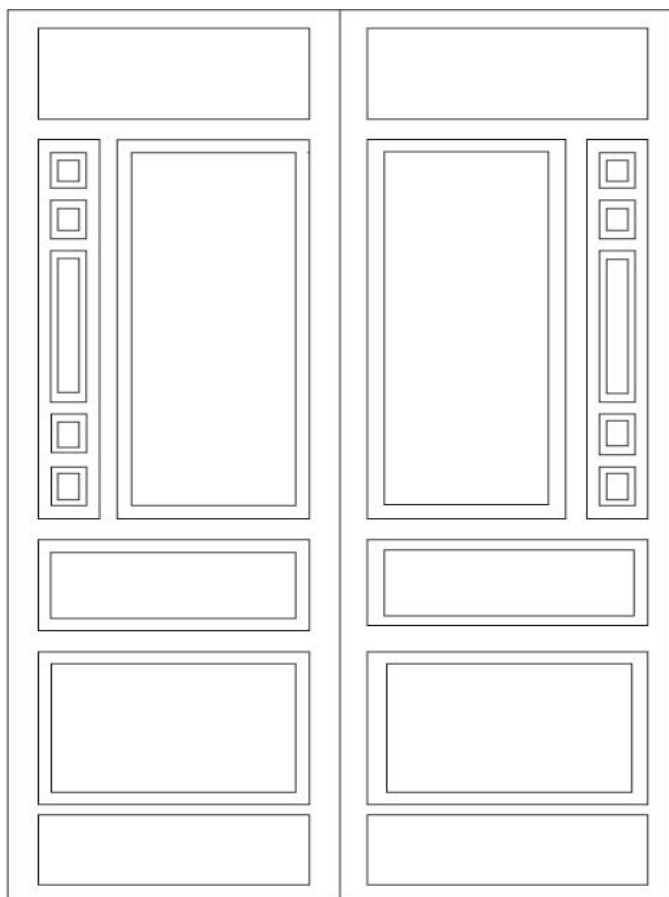

รูปแบบประตูที่ 6

รูปแบบประตู Peranakan Mansion

รูปแบบที่ 1

รูปแบบที่ 2

ลวดลายประตูบานที่ 1

ภาพที่ 14

ภาพที่ 15

ส่วนที่ 1 ลวดลายด้านบนเป็นการแกะสลักแบบลึกลงนูนต่ำ (Bas Relief) สามารถมองเห็นความตื้นลึกโดยสลักให้เกิดเป็นมิติของลวดลาย โดยลวดลายการแกะสลักที่ใช้เป็นพื้นหลังคือลายของดอกบัว ประกอบด้วยดอกบัวดอกเล็กและดอกใหญ่ ในส่วนนี้แกะสลักลายดอกบัว บริเวณมุมซ้ายเป็นนกฟีนิกซ์ ส่วนมุมล่างเป็นลายนก บางดอกจะเป็นการแกะสลักเป็นด้านหลังของดอกบัว อีกหนึ่งลวดลายที่ปรากฏคือนกซึ่งอยู่ด้านบนขวาของกรอบ ประเภทของนกที่ปรากฏคาดว่าเป็นนกเทศผู้และนกเทศเมียอยู่ทางด้านล่างซ้ายและกำลังบินเพื่อกินเกสรดอกบัว

ภาพที่ 16 ส่วนที่ 2 ช่องแรกของลวดลายเป็นรูปแกะสลักรูปดอกไม้ คือ ดอกโบตั๋นที่กำลังผลิดอก มีใบไม้ประดับอยู่รอบๆ ช่องที่สองเป็นรูปที่มีดอกโบตั๋นในแจกัน จะเห็นว่าดอกโบตั๋นจะค่อยๆบานขึ้นจากดอกแรก ดอกที่สองและบานเต็มที่ในดอกที่สาม ซึ่งแจกันวางอยู่บนแท่นรูปทรงเรขาคณิต ช่องที่สามเป็นลวดลายการแกะสลักเป็นรูปเชือกที่รัดคัมภีร์ ช่องลมตรงกลางมีทั้งหมด 6 ช่อง

ภาพที่ 17

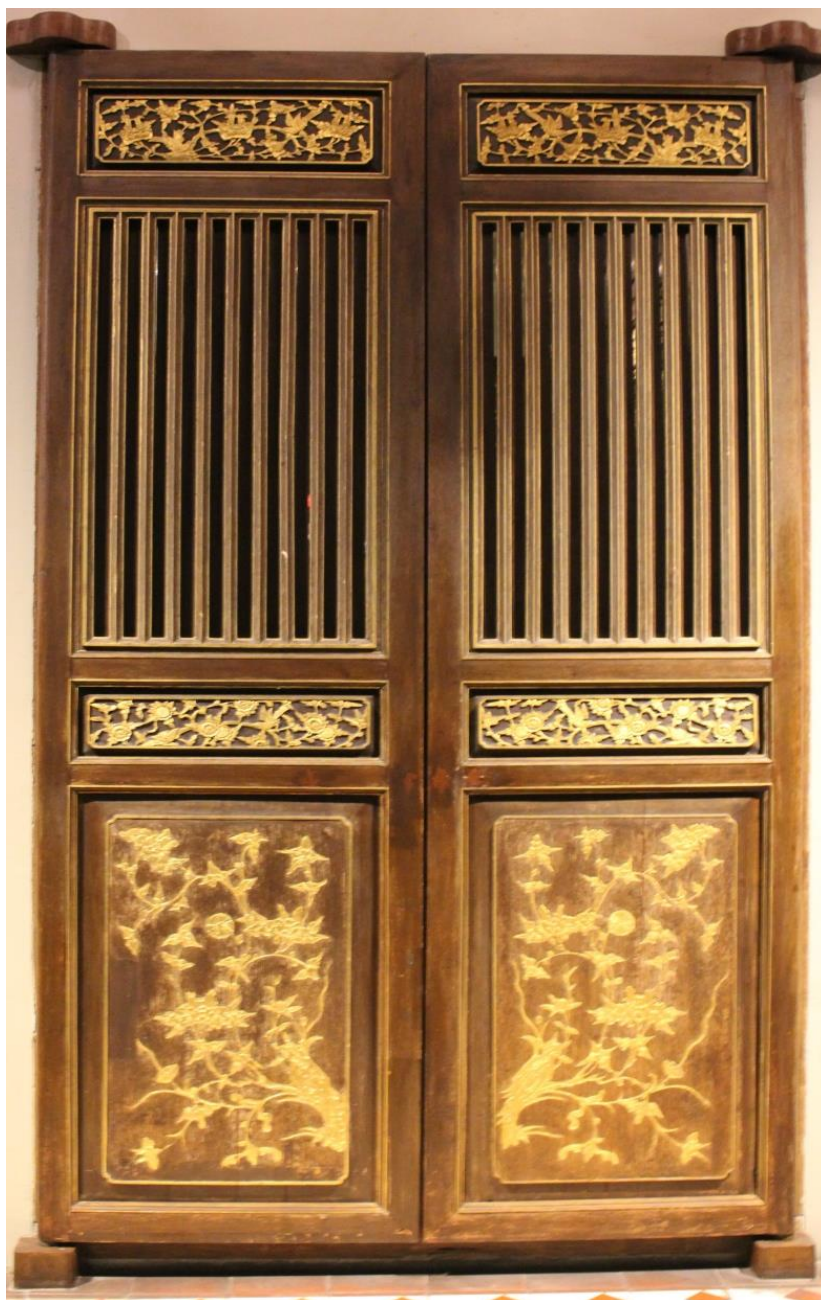
ส่วนที่ 3 ลวดลายของดอก โบตัน 2 ดอกใหญ่และดอกอื่นๆ ที่งอกมาจากหิน แกะสลักรวมอยู่กับนก 2 ตัว ตัวแรกเกาะอยู่บนด้านซ้าย ส่วนตัวที่สองด้านล่างขวา กำลังคืบคินเกสรดอกไม้ พื้นหลังแทรกด้วยดอก โบตันน้อยใหญ่ ที่แกะสลักทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

ภาพที่ 18 การแกะสลักเป็นการแกะสลักลงไปบนเนื้อไม้แตกต่างกับช่อง ประตูด้านบน ส่วนที่ 4 รูปภาพประกอบด้วยแจกัน 2 ใบ ระดับการวางของ แจกันทั้ง 2 ใบไม่เท่ากัน โดยด้านซ้ายจะวางในระดับต่ำกว่าด้านขวาและมี ดอกโบตันงอกออกมาเป็นจำนวนมาก มีใบไม้ใบใหญ่พาดไปทางด้านหลัง ของแจกัน ส่วนดอกโบตันเอียงไปทางด้านขวาที่มีเพียงใบไม้งอกแฉกออกมา 2 ข้างซ้ายและขวา แจกันทั้ง 2 ใบ ตั้งอยู่บนฐานรูปทรงเรขาคณิต ด้านล่าง ของฐานตั้ง 2 ด้านมีใบไม้งอกออกมาจากขอบ

ส่วนที่ 5 ลวดลายด้านล่างสุด คาดว่าเป็นรูปดอกไม้ที่งอกออกมา ซ้ายและขวา เท่ากัน

ลวดลายประตูบานที่ 2

ภาพที่ 19

ภาพที่ 20

ส่วนที่ 1 ลวดลายของประตูด้านบนเป็นลวดลายที่แกะสลักรูปภาพ ประกอบไปด้วยลวดลายของ ดอกโบตั๋นขนาดใหญ่ 3 ดอกโดยวางตำแหน่งในแนวนอนที่มีระยะห่างเท่ากัน แทรกด้วยลายนก 2 ตัว ดอกโบตั๋นที่เหลือจะเป็นดอกไม้แกะสลักจากด้านข้าง ทั้งดอกโบตั๋นทั้งดอกเล็กดอกใหญ่และลายใบไม้เป็นพื้นหลัง สลับกันไปมา โดยบนก้านหนาของกิ่งดอกโบตั๋นจะมีนกเกาะอยู่ ตัวแรกอยู่ด้านล่าง ตัวที่สองอยู่ด้านบน ซึ่งนกทั้งสองตัวกำลังกระพือปีกและหันหน้าเข้าหากัน

ภาพที่ 21 ส่วนที่ 2 เป็นช่องลมมีทั้งหมด 10 ช่อง

ภาพที่ 22

ส่วนที่ 3 เป็นรูปแกะสลักประกอบด้วย ดอกเหมย ดอกเบญจมาศ และดอกบัวที่บ้านสระพังไกล่กัน ซึ่งดอกไม้ทั้ง 3 ชนิดบานซ้อนกันอยู่ การแกะสลักนั้นมีทั้งด้านข้างและด้านหลัง ในรูปมีกิ่งไม้กิ่งใหญ่พาดยาวจากด้านซ้ายไปด้านขวา ปรางค์นก 2 ตัวกำลังเกาะบนกิ่งไม้ ตัวแรกกำลังยืนอยู่ ส่วนตัวต่อมากำลังกระพือปีกพร้อมบิน

ภาพที่ 23 ส่วนที่ 4 ประกอบด้วยต้นไม้มงคลที่แตกกิ่งออก ในแต่ละกิ่งนั้นมีดอกโบทันงอกออกมา ซึ่งปรากฏทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

ลวดลายประตูบานที่ 3

ภาพที่ 24

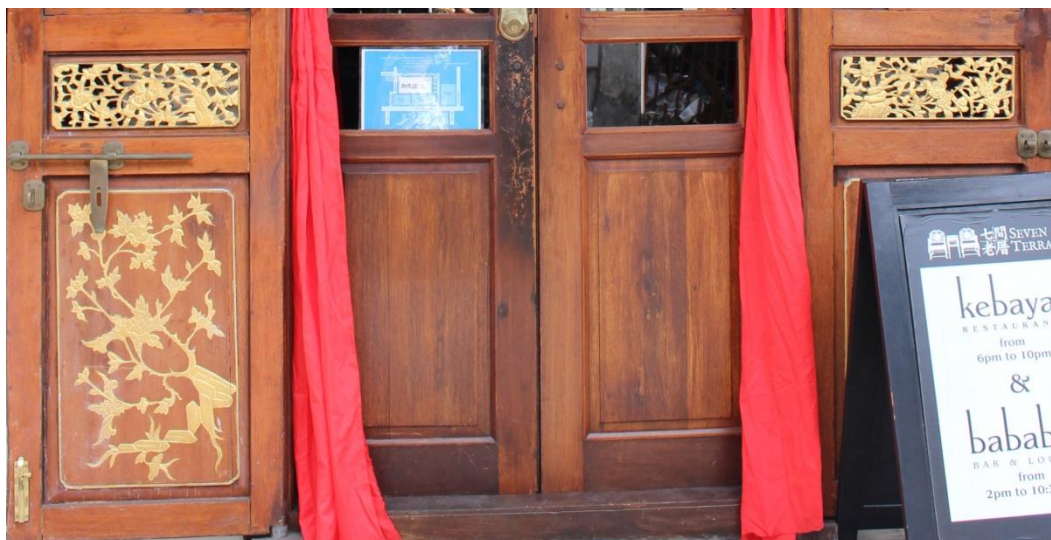
ภาพที่ 25

ส่วนที่ 1 ประกอบด้วยดอกไม้ 2 ชนิด ได้แก่ ดอกเหมย โดยในภาพจะมีดอกเหมยที่บาน สะพรั่งอยู่เต็มดอก เพียง 1 ดอก ส่วนประกอบอื่นๆ จะปรากฏเป็นดอกไม้เพียงด้านข้างและบางดอก ปรากฏเพียงครึ่งดอก และนก 1 ตัวซึ่งกำลังเกาะบนกิ่งไม้และมองไปที่ดอกเหมยดอกใหญ่

ภาพที่ 26

ส่วนที่ 2 ในภาพจะมีการแกะสลักเป็นรูปแจกันเป็นส่วนสำคัญของภาพ โดยมีฐานลายเรขาคณิตทั้งหมด 2 ชั้น ในแต่ละชั้นจะแทรกกลดลายต่างๆ ขึ้นมา เช่น ฐานรองชั้นแรก มีการแกะสลักใบไม้ ติดกับขอบของกรอบ ชั้นที่สองแกะเป็นรูปคล้ายกับมะเขือและชั้นที่สามแกะสลักเป็นรูปฟักทอง ในส่วนของแจกันที่ปรากฏจะปรากฏเป็นส่วนของแจกันส่วนหน้าและมีคัมภีร์ที่ผูกเชือกไว้ปรากฏอยู่ด้านหลัง ในส่วนของดอกไม้ที่งอกออกมานั้นเป็นดอกโบตั๋นซึ่งจะแกะสลักให้เห็นเพียงแค่ด้านข้าง และมีการเว้นระยะช่องลมไว้ทั้งหมด 6 ช่องด้วยกัน การประดับตกแต่งของประตูจะมีผ้าแดงผูกเอาไว้เป็นพุ่ม เนื่องจากเป็นประตูหลักของประตูทั้งหมด

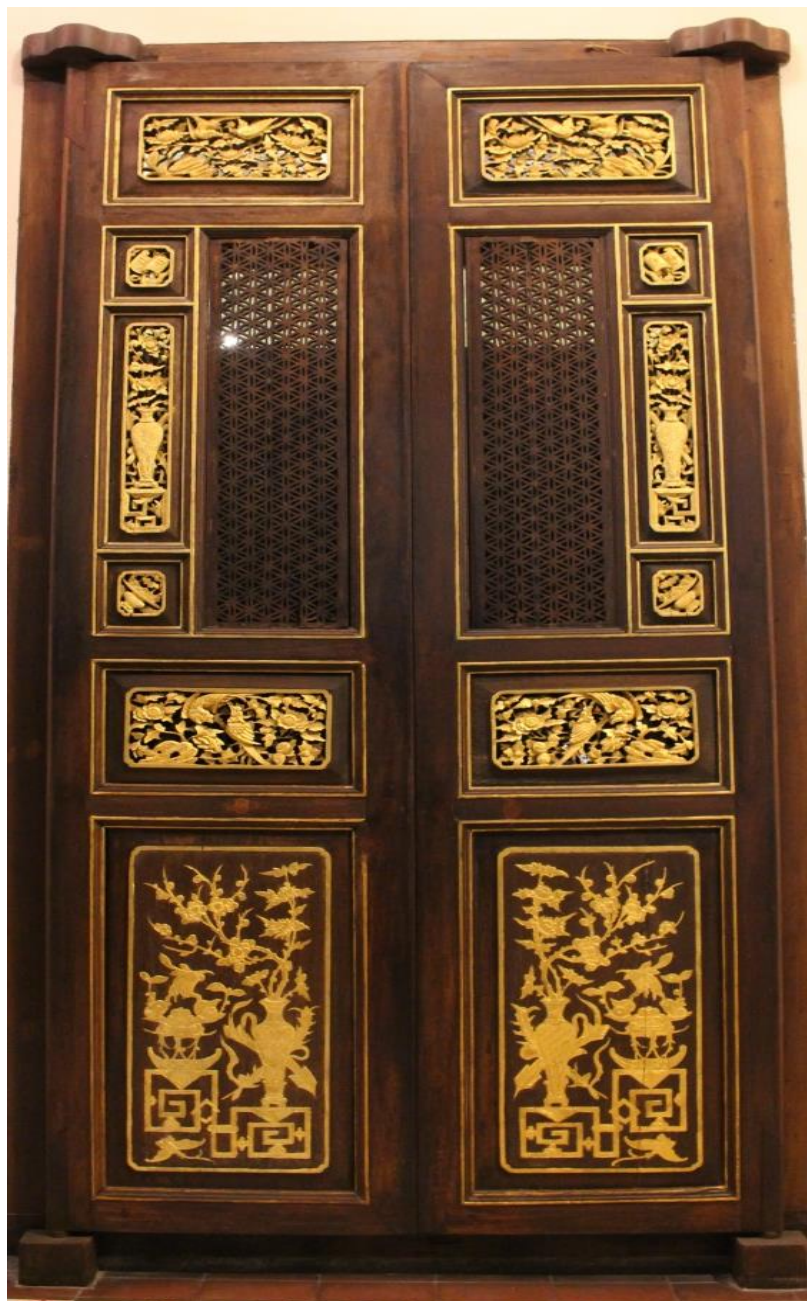
ภาพที่ 27

ส่วนที่ 3 ลวดลายการแกะสลักของประตูทั้ง 2 ด้านนั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือด้านซ้ายจะเป็นการแกะสลักดอกบัวที่มีทั้งดอกเล็ก ดอกใหญ่ มีทั้งด้านหน้าแบบเต็มดอกและด้านข้างที่เห็นเพียงครึ่งดอกส่วนประกอบอื่นๆจะเป็นการแกะสลักใบไม้ ที่คล้ายเถาวัลย์พาดสลัดไปมาระหว่างกัน

ด้านขวามีการแกะสลักตกแต่งคล้ายกับด้านซ้ายเพียงแต่เป็นดอกโบตั๋นที่กำลังผลิบานซ้อนกันเป็นคู่ๆ มีเพียงดอกเดียวเท่านั้นที่บานเด่นอยู่อย่างโดดเด่น ส่วนประกอบอื่นๆจะเป็นการแกะสลักใบไม้ที่คล้ายเถาวัลย์พาดสลัดไปมาระหว่างกันเหมือนกันลวดลายทางด้านซ้าย

ส่วนที่ 4 ส่วนนี้จะเป็นการแกะสลักแบบอื่นๆ ไม่ได้มีลวดลายมากนัก โดยพื้นหลังจะเป็นสีของเนื้อไม้และตีกรอบให้รู้ขอบเขตของลวดลายเพียงเท่านั้น รูปที่ปรากฏจะเป็นลักษณะของต้นไม้ที่มีรากและแตกยอดออกเป็นดอกบัว จำนวนมาก โดยดอกบัวที่มีขนาดใหญ่จะแกะสลักไว้อยู่ตรงกลางของกรอบ บริเวณรอบจะมีทั้งดอกเล็กใหญ่ปะปนกันไป

ลวดลายประตูบานที่ 4

ภาพที่ 28

ภาพที่ 29

ส่วนที่ 1 ปรางกนก 2 ตัวหันหน้าเข้าหากัน และดอกโบตั๋นดอกใหญ่จำนวนมาที่งอกออกมาจาก
ก้อนหิน โดยประตูทั้งสองด้าน เป็นลวดลายเดียวกัน

ภาพที่ 30

ส่วนที่ 2 แบ่งออกเป็น 3 ช่องเล็ก ในแต่ละช่องจะมีลวดลายที่แตกต่างกัน

ภาพที่ 31 ลวดลายช่องที่ 1 เป็นรูปการแกะสลักเหรียญและริบบิ้น ซึ่งรอบๆ เหรียญจะมีริบบิ้นผูกติดไว้กับเหรียญ

ลวดลายช่องที่ 2 เป็นรูปแกะสลักแจกัน โดยฐานรองกันคล้ายคลึงกับประตูปานอื่นๆ ฐานรองเป็นรูปคล้ายกับรูปทรงเรขาคณิต ได้ฐานจะปรากฏรูปแกะสลักของดอกไม้ครึ่งดอกและส้มโอมืออยู่ด้านข้าง ด้านหลังแจกันปรากฏทั้งไม้และริบบิ้นม้วนพันสลัไปมากันอยู่ ในแจกันปรากฏดอกโบตั๋นงอกออกมา ทั้งดอกเล็กดอกใหญ่ ปรากฏทั้งด้านข้างและดอกที่ยังไม่บาน

ภาพที่ 32 ลวดลายช่องที่ 3 รูปกระถางดอกไม้โดยในแจกันนั้นมีต้นไม้ออกมา และด้านข้างแจกันมีใบไม้งอกออกมาทั้ง 2 ข้าง ซึ่งกระถางมีทิศทางเอียง

ภาพที่ 33

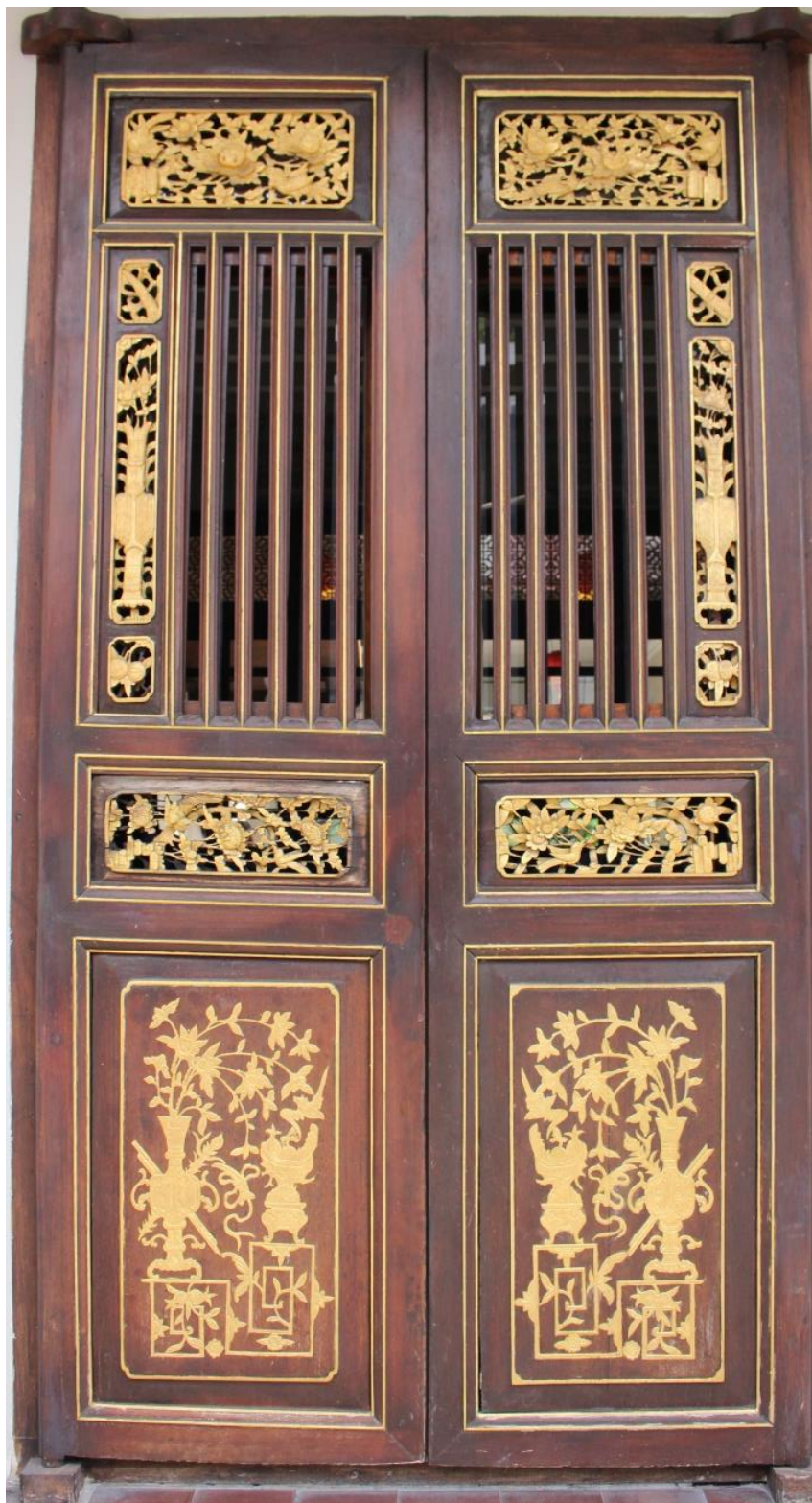
ส่วนที่ 3 ส่วนประกอบของลวดลาย ในส่วนของประตูด้านบนนั้น มีการแกะสลักรูปนก ซึ่งเป็นจุดเด่นของกรอบ วางอยู่ตรงกึ่งกลาง และนกทั้ง 2 ตัว มีท่าทางที่ไม่เหมือนกัน โดยตัวที่อยู่ด้านบนลักษณะมีหางยาวพาดขึ้นไปและมีหน้าตาค่อนข้างคุดัน ลักษณะของขนจะม้วน กำลังยืนเกาะกิ่งมองลงมาที่นกอีกตัว คาดว่าอาจจะเป็นนกตัวผู้ ลักษณะนกตัวที่ 2 มีลักษณะหางสั้นกว่านกตัวบน กำลังยืนเกาะและหันหน้าเข้าหานกตัวแรก คาดว่าเป็นนกตัวเมีย โดยนกทั้ง 2 ตัวกำลังหันหน้าเข้าหากันอยู่โดยตัวผู้กำลังกางปีกเพื่อแสดงให้ตัวเมียเห็น สำหรับส่วนประกอบอื่นๆ มีการแกะสลักดอกไม้ประดับด้านข้าง ได้แก่ดอกโบตั๋นที่งอกออกมาจากไม้และดอกโบตั๋นที่บานสะพรั่งซ้อนดอกกัน รวมทั้งมีทั้งดอกที่กำลังบานและดอกที่ยังไม่บาน

ภาพที่ 34

ส่วนที่ 4 รูปแกะสลักที่ปรากฏเป็นภาพของเครื่องไห่ตามคติจีนซึ่งประกอบด้วยผลไม้มงคลหลายชนิดนำมาตั้งรวมกัน ได้แก่ ทับทิม ลูกพลับ และลูกท้อ ตามลำดับ ด้านบนวางส้มโอมีอ ทั้งหมดทั้งอยู่บนพาน ซึ่งพานวางอยู่บนรูปทรงเรขาคณิตที่มีโซ่คล้องฐานอีกฝั่งไว้ด้วยกัน ได้รูปทรงเรขาคณิตปรากฏสี่เหลี่ยมที่ก้ำกลางปีกอยู่ บนฐานอีกฝั่งมีแจกันตั้งอยู่ในแจกันประดับด้วยดอกโบตั๋นงอกออกมาแตกกิ่งจำนวนมาก

ลวดลายประตูบานที่ 5

ภาพที่ 35

ภาพที่ 36

ส่วนที่ 1 ปรากฏภาพการแกะสลักดอกไม้ซึ่งคือดอกเบญจมาศที่กำลังบานสะพรั่ง ประกอบไปด้วย ดอกเล็กดอกใหญ่ ซึ่งดอกเบญจมาศที่ใหญ่ที่สุดจะตั้งอยู่ตรงกลาง ด้านบนมุมซ้ายจะมีนกอยู่หนึ่งชนิด ซึ่งเป็นเป็นเพศผู้กำลังเกาะอยู่บนกิ่งไม้ที่แตกกิ่งออกไป และปรากฏภาพนกต่างขวาที่กำลังมองไปยังดอกเบญจมาศดอกใหญ่

ภาพที่ 37

การแกะสลักในประตูป้องขวาคลายคลึงกับฝั่งซ้าย แตกต่างกันที่ความบานของกลีบดอกเบญจมาศเท่านั้น แต่การวางตำแหน่งของนกเปลี่ยนไปจากฝั่งซ้ายเล็กน้อย

ภาพที่ 38 ส่วนที่ 2 แบ่งออกเป็นสามช่องเล็ก ช่องแรก ปรางค์รูปแกะสลักรูปนอ
แตรรูปทรงเป็นแท่งยาวและมีริบบิ้นพันอยู่ ช่องที่สอง เป็นรูปแกะสลักแจกันซึ่งในแจกันมี
ดอกเบญจมาศอยู่ข้างใน ตรงคอแจกันมีใบไม้ปรางค์ขึ้นทั้งสองข้าง ฐานของแจกันเป็น
ฐานรองธรรมดา ไม่ได้แกะสลักเป็นรูปทรงเรขาคณิตเหมือนประตูบานอื่นๆ

ภาพที่ 39

ช่องที่สาม ปรางค์การแกะสลักลูกท้อที่มของลูกติดกัน พื้นหลังเป็นใบไม้
แทรกขึ้นมาระยะทั้งใกล้และระยะไกล

ภาพที่ 40

ส่วนที่ 3 ลวดลายประตูด้านซ้าย ปรากฏภาพแกะสลัก ประกอบไปด้วยดอกโบตั๋นที่งอกออกมาจากก้อนหิน ทางดอกซ้ายเป็นดอกโบตั๋นที่ออกดอกซ้อนกันอยู่ และตรงกึ่งกลางจะปรากฏดอกโบตั๋นที่ซ้อนกันอยู่หลายดอก พร้อมนกอีกตัวทางด้านซ้ายที่กำลังกินเกสรดอกไม้

ภาพที่ 41

ลวดลายประตูด้านขวา ปรากฏดอกเบญจมาศงอกมาจากท่อนไม้ซึ่งเบญจมาศทุกดอกหันข้างไปทางด้านขวา เป็นการแกะสลักด้านข้างของดอกไม้

ภาพที่ 42

ส่วนที่ 4 รูปแกะสลักที่ปรากฏเป็นภาพของเครื่องไห้แบบคนจีนซึ่งประกอบด้วยผลไม้มงคลหลายชนิดที่นำมาตั้งรวมกัน เช่น ลูกท้อ สับปะรด ทั้งหมดตั้งอยู่บนพาน ซึ่งจะวางอยู่บนฐานรูปทรงเรขาคณิตที่มีสี่เหลี่ยม ตรงกลางระหว่างแจกันมีนอแรดผูกกับบันและอีกฝั่งปรากฏแจกันที่วางบนฐานวางแบบเดียวกัน ซึ่งในแจกันนั้นบรรจุดอกโบตั๋นที่เอนก้านไปทางเครื่องไห้แบบจีน

ลวดลายประตูบานที่ 6

ภาพที่ 43

ภาพที่ 44

ส่วนที่ 1 ปรากฏภาพแกะสลักของดอกเบญจมาศที่มีก้านงอกออกมาจากด้านขวาและพาดไปทางด้านซ้าย มีดอกเบญจมาศดอกใหญ่ทั้งหมด 2 ดอกที่บานสะพรั่งกว่าดอกอื่นๆ ด้านล่างซ้ายปรากฏกับนกที่เกาะกิ่งไม้ มีลักษณะตัวเล็ก ปีกสั้น ด้านบนขวาปรากฏนกกำลังเกาะกิ่งไม้ หางพาดไปทางด้านซ้าย มีลักษณะตัวใหญ่ หางยาวพาดไปทางด้านซ้าย

ส่วนที่ 2 เป็นช่องระบายลมแบบไม่มีลวดลาย มีทั้งหมด 8 ช่อง

ภาพที่ 45

ส่วนที่ 3 ปรากฏดอกเบญจมาศที่มีการแกะสลักทั้งด้านหน้าและด้านหลัง โดยดอกเบญจมาศงอกมาจากก้นหินจากด้านขวาและดอกไม้จะเรียงระดับกันไปทางด้านขวา ด้านบนขวาปรากฏนก มีลักษณะตัวใหญ่หางยาวพาดไปทางด้านซ้าย

ภาพที่ 46

ส่วนที่ 4 ฐานรองด้านล่างสุดเป็นฐานรูปทรงเรขาคณิต 2 ฐาน โดยฐานด้านซ้ายวางตัวในแนวตั้ง ด้านบนประดับด้วยแจกัน แจกันและมีดอกไม้ ส่วนฐานด้านขวาเป็นแนวนอน ประดับด้วยแจกัน เช่นกัน

ประตูเปอร์นากันแมนชั้น

ภาพที่ 47

ภาพที่ 48

ส่วนที่ 1

ด้านซ้าย ปรางค์ภาพแกะสลักแจกัน 3 ใบ ใบแรกอยู่ด้านซ้าย เป็นแจกันใส่สมบัติทรงสูง ด้านหลังแจกันเป็นกระดาม้วน ลักษณะคล้ายธนบัตร ด้านมุมข้างซ้ายปรากฏกิ่งทับทิมที่งอกขึ้นมา จากมุมกรอบรูป ด้านขวาบนขอบของธนบัตรปรากฏกัมภีร์ที่มีเชือกมัดไว้ กึ่งกลางเป็นภาพแกะสลักเครื่องตั้ง ปรางค์กระถางรูปใต้กระถางรูปมีนิก 1 ตัวกำลังคาบปลาหันศีรษะทิศทางเดียวกับแจกันที่มีฝาปิดซึ่งวางอยู่บนฐาน แจกันใบที่ 2 วางอยู่บนฐานเรขาคณิตแนวตั้งแบบเตี้ย ถัดไปทางด้านซ้ายปรากฏแจกันแบบทรงเตี้ยวางอยู่บนฐานเรขาคณิตซึ่งได้ฐานปรากฏฟักทอง ถัดไปเป็นแจกันมีดอกดอกไม้และใบไม้อยู่ด้านใน ตั้งอยู่บนฐานเรขาคณิตทรงสูง

ด้านขวา ด้านซ้ายติดกรอบปรากฏภาพทั้งหมด 5 ใบ ใบแรกอยู่ทางด้านซ้ายเป็นแจกันที่มีใบเล็กรูปทรงสูง บนตัวแจกันลวดลายม้วนขึ้นเหมือนก้อนเมฆ ปรากฏกิ่งไม้เสียบอยู่ในแจกัน ถัดมาเป็นกระถาง ตั้งอยู่บนฐานรูปเรขาคณิตแบบต่ำ ซึ่งในกระถางมีดอกบัวงอกออกมาจากตัวกระถาง ใต้กระถางมีลูกท้อ 2 ลูก ถัดเครื่องถ้วยแบบมีฝาปิดและเครื่องตั้งโต๊ะไหว้แบบจีนปรากฏกระถางรูปและผลฟักทอง ทางด้านซ้ายของโต๊ะเครื่องตั้งปรากฏหมวกนักรบ ระฆังและกุ่ม ถัดมาเป็นกระถางใบใหญ่ ด้านในมีดอกโบตั๋นบานอยู่บนกระถาง ด้านหลังของกระถางเป็นธนบัตรที่ม้วนปลายใกล้กระถางด้านขวาปรากฏกัมภีร์มัดด้วยเชือก

ภาพที่ 49 ส่วนที่ 2

ช่องแรก ปรากรูปภาพปลาสองตัวแทรกกลางด้วยต้นไม้ที่งอกออกมาจาก
ก้อนหินพาดเฉียงไปทางด้านขวา

ช่องที่ 2 ปรากรูปภาพผู้อาวุโสและเด็กแทรกกลางด้วย กระจ่างต้นไม้ โปต้น

ภาพที่ 50

ช่องที่ 3 ปรากรูปภาพลิงถือลูกท้อที่กำลังชี้กว้างอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ที่แตกกิ่ง
ก้านออกเป็นดอกโปต้น

ภาพที่ 51

ภาพที่ 52

ภาพที่ 53

ภาพที่ 54

ปรากฏการแกะสลักรูปภาพต่อเนื่อง โดยประตู่ทั้งบานซ้ายและขวา มีความสัมพันธ์กันเป็นเรื่องราว

ภาพที่ 55

ปราสาทการแกะสลักค้ำวาง ทิ้ง 4 มุม ล้อมรอบด้วยเถาวัลย์และพวงองุ่น ช่องระบายลม มีทั้งหมด 6 กลีบ ประกอบกัน คล้ายกลีบดอกไม้

ส่วนที่ 3

ภาพที่ 56

ปราสาทการแกะสลักหนุสองตัวเกาะอยู่บนต้นไม้ โดยรอบปราสาทการแกะสลักเถาวัลย์และพวงองุ่น จำนวนมาก สอดแทรกด้วยดอกโบตั๋น

ภาพที่ 57

ปราสาทการแกะสลักต้นมะระ พร้อมทั้งดอกมะระที่ผลิดอกออกมา พันกันเป็นเถาวัลย์และปราสาทนกตัวเล็กเกาะอยู่ตามเถาวัลย์

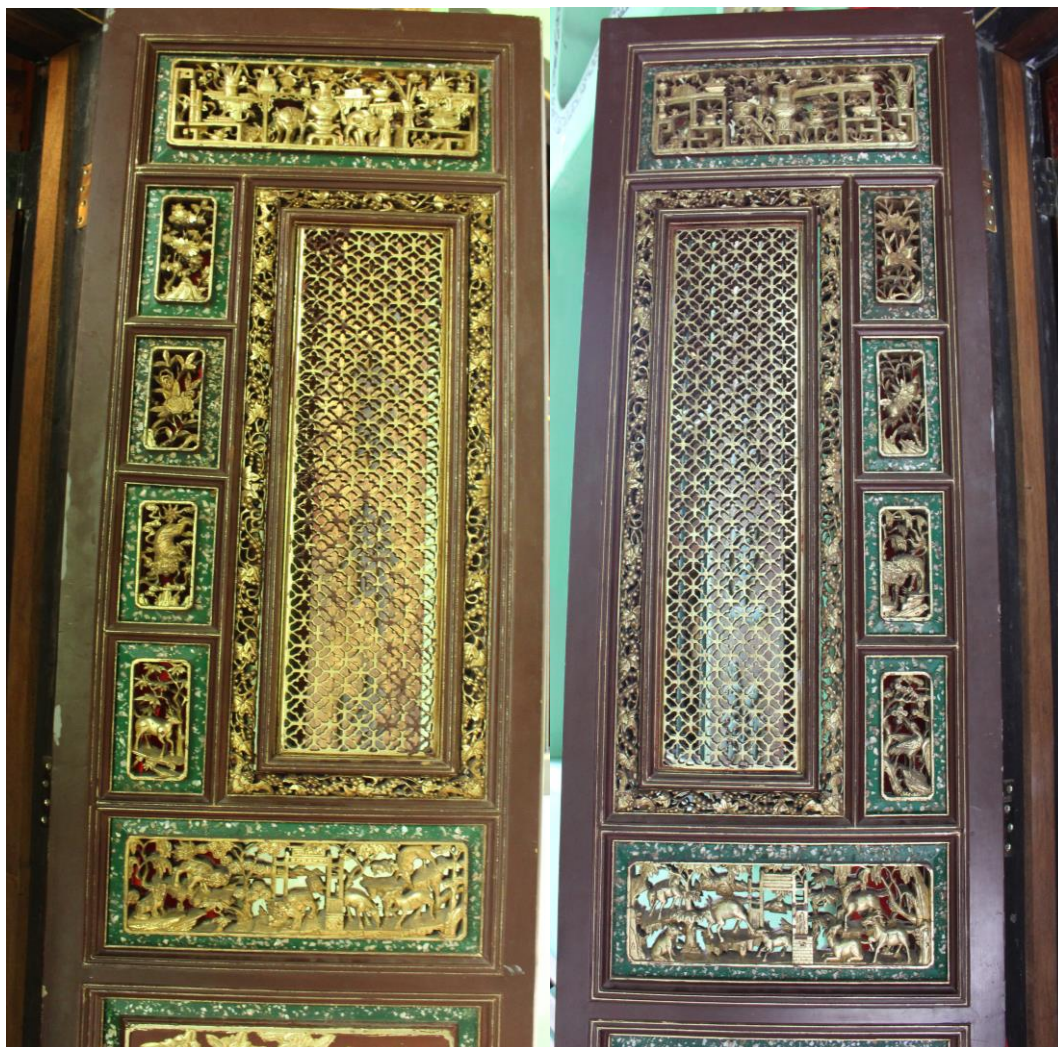
ภาพที่ 58

บานซ้าย ปรางค์แจกันใบใหญ่ที่มีดอกไม้งอกออกมาจำนวนมาก ตั้งอยู่บนรูปทรงเรขาคณิตแนวตั้ง ได้ฐานตั้งแจกันปรางค์นกระสา ถัดจากนกระสาไปทางด้านขวาปรางค์แพะแบกแจกันใบเล็ก ถัดขึ้นไปด้านบนของภาพแกะสลักปรางค์โตะมีคั่นช่องบานเล็กวางอยู่ประดับด้วยแจกันดอกไม้ที่ผลดองอกงาม ได้โตะปรางค์หนูพื้นหลังจะสอดแทรกด้วยดอกไม้ดอกเล็ก กรอบโดยรอบประดับด้วยดอกไม้ อีกทั้งปรางค์ค้างคาวทั้ง 4 มุม ด้านบนสุดปรางค์นอแรด ด้านล่างสุดปรางค์กัมภีร์ม้วน

บานขวา ปรางค์แจกันบนใหญ่ตั้งอยู่บนฐานเรขาคณิต คล้ายคลึงกับประตูบานซ้าย ได้ฐานปรางค์กิลิน บนโตะปรางค์พระสังกัจจายน์ กระจก และแจกันดอกไม้ที่ผลดองอกงาม ได้โตะปรางค์นกระเรียนใกล้กับดอกไม้ กรอบโดยรอบประดับด้วยดอกไม้ อีกทั้งปรางค์ค้างคาวทั้ง 4 มุม ด้านบนสุดปรางค์คทาหุ้ย้อ ด้านล่างสุดปรางค์กัมภีร์ม้วน

ส่วนที่ 4 ปรางค์ลวดลายแกะสลักดอกไม้

ประตูเปอรานากันบานที่ 2

ภาพที่ 59

ภาพที่ 60

ภาพที่ 61

ส่วนที่ 1 ปราภฏการแกะสลักโต๊ะตั้ง 2 โต๊ะด้วยกัน บนโต๊ะทางด้านซ้ายสุด แจกันเชิงเทียน และใบไม้ซึ่งอยู่ในแจกัน ด้านบนมีหนังสือที่ผูกไว้กับริบบิ้น ใกล้กันปราภฏพานใส่ผลไม้มงคล ตรงกลางของกรอบปราภฏแจกันขนาดใหญ่ ด้านข้างทางซ้ายปราภฏคัมภีร์ พร้อมกับกระถางต้นไม้ที่ตั้งอยู่ทั้งซ้ายและขวา ฟังขวาปราภฏพานของมงคล และแจกันใส่ขนนก

ส่วนที่ 2 กรอบโดยรอบแกะสลักเป็น
พวงอุ้งน้เป็นเถาวัลย์ติดกัน พัน โดย
ราย สีเหลืองทั้ง 4 มุม ปรางค์
ค้ำจวาง

ช่องลม ลายเรขาคณิต

ช่องที่ 1 ปรางค์เป็นดอกโบตั๋นงอก
ออกจากก้อนหิน

ช่องที่ 2 ดอกโบตั๋น และผลทับทิมคู่
กัน

ช่องที่ 3 ปรางค์ก่เลนอยู่ใต้ต้นหลิว
และก่เลนกำลังยืนอยู่บนโขดหิน

ช่องที่ 4 ปรางค์นกกกระเรียนยืนอยู่ใต้
ต้นโบตั๋น

ภาพที่ 62

ภาพที่ 63

ส่วนที่ 3 ปรางค์ชั้นเมเป็ลขนาดใหญ่ และวิถีชีวิตของสัตว์ต่างๆ เช่น สุนัข วัว กวาง 3 ตัวปรางค์อยู่ใต้ต้นหลิว โดยตรงกลางเป็นซุ้มประตู นอกจากนั้นยังมีพื้นหลังเป็นภูเขาอยู่ไกลๆ โดยเทคนิคการผลักระยะทำให้ภาพแกะสลักที่ออกมาเล็กกลง

ภาพที่ 64 ส่วนที่ 4 ปรางค์ภาพแกะสลักดอกโบตั๋นแบบแนวยาว และตั้งตรง ปรางค์นก 2 ตัวกำลังบินอยู่ด้านบนสุด และนกอีก 2 ตัวกำลังเกาะอยู่บนกิ่งของดอกโบตั๋น

ภาพที่ 65

ประตูปานขวา ส่วนที่ 1 ปรางค์ม้วนคัมภีร์อยู่ทางด้านซ้าย วางอยู่บน โต๊ะใกล้กันปรางค์แจกันใส่ขนนก ใต้โต๊ะวางมีน้ำเต้า ตรงกลางของกรอบมีโต๊ะเครื่องไหว้แบบจีน บนโต๊ะปรางค์ทั้งผลทับทิมคั้น น่องตั้งแยกไว้อย่างละ โต๊ะ ปรางค์สัตว์มงคลควายอยู่ทางด้านซ้ายและข้างอยู่ทางด้านวาง ยืนขนาน แจกัน ด้านบนข้างขึ้นไปปรางค์หนังสือมัดไว้ พานใส่ผลทับทิม ขนนก กระจ่างดอกไม้

ภาพที่ 66 ช่องที่ 1 ปรางกุญดอกไม้งอกออกมาจากก้อนหิน

ช่องที่ 2 ดอกโบตั๋นเบ่งบาน

ภาพที่ 67 ช่องที่ 3 กีเลนเดินบนเมฆ

ช่องที่ 4 กวางไต่ต้นไม้เป็ล

ภาพที่ 68

ส่วนที่ 3 ปรางค์การแกะสลักสิงโตจีนอยู่ใต้ต้นหลิว และซุ้มประตู ถัดไปมีแพะใต้ต้นเมเปิ้ล การแกะสลักมีภูเขาเป็นฉากหลัง เทคนิคการสลักกระยะทำให้ภูเขาเล็กลง เป็นการจำลองว่าสัตว์เหล่านี้อยู่ท่ามกลางป่าเขา

ภาพที่ 69 ส่วนที่ 4 ปรางค์ภาพแกะสลักดอกโบตั๋นแบบแนวยาวและตั้งตรง ปรางค์นก 2 ตัวกำลังบินอยู่ด้านบนสุด และนกอีก 2 ตัวกำลังเกาะอยู่บนกิ่งของดอกโบตั๋น

ลวดลายอื่นๆ

ภาพที่ 70 (1)

ตามรูปแบบในภาพนี้ปรากฏตัวอักษรจีนอยู่ด้านบนสุดตรงกลางภาพแกะสลัก ปรากฏกิ่งไม้พวง
ลิ้นจี่ขนาดใหญ่ และนก 4 ตัว

ภาพที่ 71 (2)

เป็นภาพแกะสลักเกี่ยวกับการทำสงครามกัน โดยมีเทพเซียนมองดูอยู่ในศาลา และคนขี่ม้า แต่งตัว
คล้ายกับนักรบของจีน พบการแกะสลักไม้และคนกำลังถือกรงล้อ ผู้รบกับเหล่าทหาร

บทความความหมาย

ความหมายประตูปานที่ 1

ผู้แกะสลักวาดลายต้องการเน้นการมีชีวิตคู่ที่เรียบร้อย ดังปรากฏในความหมายของดอกบัว ประกอบกับนกฟีนิกซ์ทั้งเพศผู้และเพศเมียอยู่เป็นคู่กัน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความเจริญรุ่งเรือง ความเฟื่องฟูด้านผลผลิต การมีอายุที่ยืนยาว ตามตำนานของเชื่อกันว่านกฟีนิกซ์เป็นสัตว์มงคลและเป็นราชาแห่งนก ซึ่งนกมีลักษณะหางยาว มีความหมายว่าการมีอายุยืนยาว การแกะสลักนกฟีนิกซ์ และดอกบัวให้อยู่ในกรอบรูปเดียวกัน จึงมีความหมายเน้นไปในด้านความรัก การใช้ชีวิตร่วมกันของสามีภรรยา ดอกโบตั๋นกล่าวกันว่าเป็นเจ้าแห่งดอกไม้ทั้งหลายประดับอยู่ในแจกัน จึงมีความหมายว่าความมั่งคั่งร่ำรวยตลอดไป คัมภีร์สุริยบริบท เป็นสมบัติโบราณ จัดเป็นประเภทเก่าแก่ยาวนานถึงร้อยปี ซึ่งเป็นส่วนประกอบของสมบัติแปดอย่าง หมายถึง ความสุขการมีชีวิตยืนยาว

ความหมายประตูปานที่ 2

ดอกโบตั๋น เป็นดอกไม้และกลิ่นหอมประจำชาติ เป็นสัญลักษณ์ของความรุ่งเรือง มั่งคั่ง ความสุขและความสงบสันติ ดอกโบตั๋นเป็นดอกไม้ที่มีความเด่นเป็นสง่าที่สุด ในสมัยก่อนคนจีนเรียกว่าดอกไม้แห่งความมั่งคั่งและยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นเจ้าแห่งดอกไม้ ประกอบกับนกซึ่งมีความหมายถึงความอิสระ ความสุข และดอกเหมยเป็นสัญลักษณ์ความสดใส บริสุทธิ การแกะสลักดอกบัวและดอกโบตั๋นใกล้กันนั้น หมายถึงการเป็นสัญลักษณ์ของฤดูกาล ดอกโบตั๋นเป็นสัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ผลิ และดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของฤดูร้อน ความหมายของดอกบัว เนื่องจากดอกบัวเป็นมีเมล็ดจำนวนมาก คนจีนจึงนิยมใช้ช่วยพรให้มีลูกหลานมากมาย ทั้งนี้คนจีนเชื่อว่าดอกบัวเป็นดอกไม้ที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง เพราะขึ้นมาจากโคลนตม

ดังนั้นประตูปานนี้ ผู้แกะสลักต้องการสื่อความหมายให้บ้านมีความมั่งคั่งเรื่องเงินทอง ในจิตใจบริสุทธิ์ตั้งดอกบัว และให้มีทายาทสืบสกุลตลอดไปเช่นเดียวกับเมล็ดดอกบัว

ความหมายประตูบานที่ 3

ดอกเหมย เป็นสัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ผลิ มีความหมายที่ดีทั้งดอกเหมยและต้นเหมย ซึ่งหมายถึงความงามความบริสุทธิ์ผุดผ่อง และสลักรวมกับนกซึ่งหมายถึง ความสุข ความอิสระ ในประตูบานนี้ยังปรากฏแจกันซึ่งประดับด้วยดอกโบตั๋น เป็นสัญลักษณ์ของความรุ่งเรือง มั่งคั่ง ความสุขและความสงบสันติ เมื่อนำความหมายมารวมกัน หมายถึง ความรุ่งเรืองที่ไม่มีวันสิ้นสุด ทั้งนี้ด้านหลังแจกันยังประดับด้วยกัมภีร์มัดเชือก ลีงเป็น 1 ใน 8 ของสิ่งมงคลของจีน ซึ่งมีความหมายว่าการมีความสุขยืนยาว และพักทองสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง การมีกินมีใช้เหลือเฟือไม่อดอยาก ดังนั้นประตูบานนี้จึงมีความหมายเน้นไปในด้านเงินทอง อวยพรให้เจ้าของบ้านมีความมั่งคั่ง ร่ำรวย มีกินมีใช้ตลอดไป

ความหมายประตูบานที่ 4

ความหมายคล้ายคลึงกับประตูบานอื่นๆ การแกะสลักดอกโบตั๋นคู่กับนก 2 ตัว ซึ่งดอกโบตั๋นสัญลักษณ์โบตั๋นและนกมารวมกัน หมายถึง ความมั่งคั่ง ยศถาบรรดาศักดิ์ อนาคตและความสุข ทั้งนี้ก็ยังหมายถึง ความสุข ความอิสระ ความหมายรวมจึงหมายถึงความเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข อีกทั้งรูปแกะสลักเหรียญโบราณ สัญลักษณ์แทนความมั่งคั่ง การมีทรัพย์สมบัติมากมาย และแจกันประดับด้วยดอกไม้ ซึ่งหมายถึงความยั่งยืนตลอดไป สัมโหมหมายถึงความสุข ใช้สำหรับอวยพรประกอบกันหมายถึงความสุข ทรัพย์สมบัติที่ยั่งยืนตลอดไป โดยมีใบไม้ช่วยปิดเป่าสิ่งไม่ดีที่จะเข้ามาในบ้าน ฝีเสื้อเป็นสัญลักษณ์ของฤดูร้อน มีความหมายถึงการอวยพรให้อายุยืน พ้องเสียงกับคำว่า 耄 dié (เตี้ย) แปลว่าอายุ 70 ปี และเป็นกามเทพของคนจีน ทั้งนี้ยังมีผลไม้มงคลในพานที่ใช้ตั้งถวาย ได้แก่ ทับทิม ซึ่งมีความหมายถึงการมีบุตร ลูกพลับ สัญลักษณ์แห่งความหนักแน่นมั่นคง ลูกท้อ หมายถึง ความยั่งยืน และส้มโอมือ หมายถึงความหมายถึงความสุข ดังนั้นประตูบานนี้ผู้แกะสลักเน้นความหมายมงคลไปในด้านความสุข และทรัพย์สมบัติที่ยั่งยืนตลอดไป และการบูชาให้เกิดความโชคดี

ความหมายประตูปานที่ 5

ผู้แกะสลักเน้นการแกะสลักไปในด้านของความอิสระในชีวิต การมีสุขภาพร่างกายที่ดี อายุยืน โดยมีนอแรดเป็นซึ่ง สัญลักษณ์มงคล 1 ใน 8 ของนำโชค หมายถึง ความสุข ซึ่งลูกทับทิม หมายถึง การมีทายาทสืบสกุลมากมาย ทั้งนี้ดอกโบตั๋น ยังเป็นสัญลักษณ์ของความรักใคร่ และใช้ดึงดูดความรัก ความร่ำรวยเข้ามาในบ้านอีกด้วย และแจกันประดับดอกไม้ยังหมายถึงความยั่งยืนตลอดไป การจัดพานบูชาโดยมีผลไม้มงคล 2 ชนิดคือทับทิมและสับปะรด ซึ่งสับปะรด เป็นผลไม้มงคล ที่คนนิยมนำไปไหว้ในพิธีการต่างๆ เชื่อกันว่าจะทำให้เกิดความรอบคอบ รอบรู้ในสิ่งต่างๆ เนื่องจากสับปะรดเป็นผลไม้ที่มีตาอยู่รอบตัว ดังนั้นความหมายประตูปานนี้จึงเน้น ไปในด้านความสุข การอวยพรให้มีทายาทสืบสกุล การมีคู่ครอง และการบูชาด้วยผลไม้มงคล

ความหมายประตูปานที่ 6

ผู้แกะสลักต้องการจะสื่อความหมายบนประตูปานถึงความร่ำรวย และความบริสุทธิ์ ซึ่ง เป็นความหมายของดอกเบญจมาศ ทั้งนี้ยังมีความหมายถึงการอายุยืน ซึ่งดอกเบญจมาศงอกมาจาก ก้อนหินที่แสดงถึงความแข็งแรง แข็งแกร่ง มั่นคง นอกจากนี้ยังมีสัตว์มงคล คือ นกฟีนิกซ์ สัญลักษณ์แห่ง ความโชคดี ความรุ่งเรือง ทั้งนี้แจกันยังหมายถึงความยั่งยืนตลอดไป และใบไม้ช่วย บัดเป่าสิ่งชั่วร้ายออกไป

ความหมายประตูเปอรานากัน แมนชัน

บานที่ 1

การแกะสลักประตูบานนี้ เน้นความละเอียดอ่อนเป็นอย่างมาก โดยการบ่งบอกโดยนัยให้ผู้สัญจรละแวกนั้นได้เห็นถึงฐานะ ความร่ำรวยของเจ้าของบ้านเอง ทั้งนี้เพื่อความหมายสิริมงคลให้ตัวเจ้าของบ้านเอง ความหมายโดยส่วนใหญ่ กล่าวถึงการกักเก็บทรัพย์สินและการดึงดูดโชคลาภให้เข้ามา บ่งบอกถึงความเก่าแก่หลายชั่วอายุคน ทั้งนี้ยังปรากฏเครื่องตั้งไห้แบบจีน ได้แก่ เครื่องตั้งไห้ เครื่องประดับเรือน กระจ่างรูป และบอกถึงความเฟื่องฟูในความสุขของบ้าน นอกจากนี้ยังมีสัตว์มงคลอีกมากมาย เช่น นกสาคาบปลาซึ่งตามตำนานจีนเชื่อ

กันว่า หมายถึง การมีอายุยืนยาว ทั้งนี้ยังปรากฏเทพเจ้าที่เจ้าของบ้านเคารพนับถือ คือ พระสังกัจจายน์ มีลักษณะตามแบบคติจีน รูปร่างอ้วนพลุ้ย เปลือยอก ใบหน้ายิ้มแย้มตลอดเวลา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ความสุขสมหวัง ความสำเร็จตามที่ประสงค์ พร้อมทั้งคั่นช่องที่ตั้งอยู่ด้านหลังพระสังกัจจายน์ จุดประสงค์การแกะสลักเพื่อปกป้อง และป้องกันภัยอันตรายต่างๆ คุ้มครองเจ้าของบ้านจากสิ่งเร้นลับ ทั้งนี้ยังพบสัตว์มงคลอีก 2 ชนิด คือ กิเลน สัญลักษณ์แห่งความเมตตาปราณีให้ความสุขแก่ทุกคน และค้ำคาวทั้ง 5 ตัว หมายถึง การได้รับพรทั้ง 5 ประการ จะหมายถึง การดำเนินชีวิตแบบครองครองธรรมของจีนทุกประการ วิถีแห่งธรรมชาติ และการสะท้อนจิตวิญญาณแบบจีนอย่างแท้จริง ดังนั้นประตูบานนี้จะแสดงความหมายเน้นไปในด้านการเงินของบ้าน ทรัพย์สมบัติมากมายที่ยังคงอยู่ยั่งยืนสืบทอดกันมาชั่วลูกชั่วหลาน และการใช้ชีวิตตามวิถีคนจีน สะท้อนจิตวิญญาณของบรรพบุรุษ

บานที่ 2

ผู้แกะสลักให้ความหมายที่ชัดเจน และความละเอียดอ่อน เป็นการบ่งบอกถึงยศถาบรรดาศักดิ์ ซึ่งปรากฏขนนก ให้ความหมายว่าผู้ที่เป็นข้าราชการ มีหน้ามีตาเป็นที่เคารพนับถือ ทั้งนี้ปรากฏม้วนคัมภีร์ซึ่งเป็น 1 ในของที่เก่าแก่ของจีน โดยปกติแล้วให้ม้วนคัมภีร์จะเขียนอักษรที่เป็นมงคล ใช้สำหรับแขวนไว้หน้าบ้าน เพื่อให้เกิดความสุข ความรุ่งเรืองแก่ตัวเจ้าของบ้าน อีกทั้งปรากฏแจกันมีควายและช้างขนาบอยู่ด้านข้าง ซึ่งหมายถึงความยิ่งใหญ่และความโชคดี การมีอำนาจและพละกำลัง ความฉลาด ทั้งยังมีเครื่องตั้งแบบจีน และเครื่องประดับเรือนดอกโบตันและก้อนหิน ให้เจ้าของบ้านเกิดความ โชคดีและความยั่งยืน ทั้งปรากฏสัตว์มงคลอีกมากมาย ทั้งคู่ร้ายและไม่คู่ร้าย สัตว์คู่ร้าย เช่น สิงโตจีน สุนัข สร้างเพื่อความหมายการเผ่าพันธุ์ของตนเอง ไม่ให้

ใครมารุกล้ำ สิ่งโตจีน สัญลักษณ์แทนความยิ่งใหญ่ สุนัขเป็นสัญลักษณ์แทนความจงรักภักดี และสัตว์ที่ไม่ดุร้าย เช่น แพะ กวาง ซึ่งหมายถึงความเมตตา ความอ่อนน้อม ทั้งต้นไม้มีมงคลต่างๆ เช่น ต้นเมเปิ้ล ต้นหลิว แสดงถึงความโชคดีและการมีชีวิต ดังนั้นประตูบานนี้จึงหมายถึงการมียศศักดิ์ การเก็บรักษาสมบัติของตน และการมีลูกน้องที่จงรักภักดี ทั้งนี้ยังหมายถึงความน่าเกรงขามของตัวเจ้าของบ้านเอง

ลวดลายอื่นๆ

ความหมายภาพที่ 1 จากภาพที่ปรากฏมีค่างขาว 5 ตัว ซึ่งค่างขาวเป็นสัญลักษณ์ของความสิริมงคล โดยประดับอยู่รอบคำที่หมายถึงการมีอายุยืนยาว และปรากฏนกเกาะอยู่บนกิ่งลิ้นจี่ จึงหมายถึงความสุขและความปราดเปรื่อง เพราะลิ้นจี่มีชื่อเรียกเป็นภาษาจีนว่า “ลี้จื่อ” คำว่า “ลี้” พ้องกับคำว่า “ลี้” ในคำว่า “หลินลี้” ซึ่งหมายถึง “ความปราดเปรื่องคล่องแคล่ว”

ความหมายภาพที่ 2 รูปภาพเล่าเรื่อง คาดว่าเป็นตำนานจีน และเป็นเรื่องที่เจ้าของบ้านชอบ เป็นภาพแกะสลักเกี่ยวกับการทำสงครามกัน โดยมีเทพเซียนมองดูอยู่ในศาลา และคนขี่ม้า แต่งตัวคล้ายกับนักรบของจีน พบการแกะสลักไม้และคนกำลังถือกรงล้อ ผู้รบกับเหล่าทหาร

บทที่ 5 สรุปอภิปราย

ประวัติความเป็นมา

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ประเทศมาเลเซียในอดีตเคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ โดยการเข้ามาของบริษัท East India Company ซึ่งก่อนหน้านี้ กัปตัน Francis Light ได้ค้นพบเกาะปีนัง และตั้งชื่อว่า Prince of Wales ซึ่งปีนังได้กลายเป็น 1 ใน 13 รัฐสำคัญของมาเลเซียในปัจจุบัน คำว่า ปีนัง ในภาษามาเลย์ หมายถึง ต้นหมาก เนื่องจากในสมัยก่อนพบต้นหมากจำนวนมาก บนเกาะ คำว่าปีนัง หรือ Pulau Penang จึงเป็นที่นิยมเรียกมากกว่าชื่อ Prince Of Wales ทั้งนี้กัปตัน Francis Light ได้ก่อตั้งย่านที่สำคัญ คือ จอร์จทาวน์ (Georgetown) เป็นเมืองหลวงและเป็นศูนย์กลางที่สำคัญทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนา และมีประชากรอยู่อาศัยอย่างหนาแน่นที่สุด ทำให้เกิดการผสมผสานสถาปัตยกรรมรูปแบบใหม่ขึ้นมาอย่างไม่เพียงส่งผลไปในประเทศมาเลเซียเท่านั้น แต่ยังปรากฏในประเทศต่างๆที่เป็นอาณานิคมของประเทศมหาอำนาจ ทั้งนี้ประเทศมาเลเซียซึ่งมีประชากรที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์อาศัยอยู่จำนวนมาก เช่น มาเลย์ อินเดีย และจีน ส่งผลให้เกิดสถาปัตยกรรมรูปแบบต่างๆ

1.อิทธิพลจากสมัยอาณานิคมที่ปรากฏในภูมิภาคเอเชีย มี 3 รูปแบบ คือ

1.1 อิทธิพลสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล (Colonial Architecture Influence) สถาปัตยกรรมส่วนใหญ่ปรากฏอยู่ในปีนัง ส่วนหนึ่งส่งผ่านมาจากสิงคโปร์ โดยนายช่างอังกฤษที่เข้ามาอาศัยในสิงคโปร์ เนื่องจากช่วงนั้นสิงคโปร์เป็นอาณานิคมของอังกฤษ ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมนี้คือการออกแบบตามสไตล์คลาสสิก

1.2 อิทธิพลสถาปัตยกรรมโคโลเนียลในอินเดีย (British colonial architecture) แองโกล อินเดีย (Anglo-indian) หมายถึงลูกครึ่งแขกอังกฤษหรือคนที่มีเชื้อสายอังกฤษและอินเดียรวมกัน ซึ่งอินเดียเป็นอีกหนึ่งประเทศที่กลายเป็นอาณานิคมของอังกฤษ โดยสถาปัตยกรรมปรากฏอยู่ตามเมืองที่อังกฤษไปตั้งสถานีการค้า โดยเฉพาะ กัลกัตตา เช่น “Mable Palace ”

1.3 อิทธิพลสถาปัตยกรรมจีน และ โปรตุเกส (Sino-Portuguese Architecture) อิทธิพลสถาปัตยกรรมจีนเป็นแบบที่ได้รับอิทธิพลจากชาวจีน (Chinese Architecture Influence) การสร้างอาคารรูปแบบนี้ ปรากฏอยู่มากในย่านจอร์จทาวน์ ที่ปีนังอีกทั้งยังผสมผสานกับรูปแบบบ้านแบบโปรตุเกส ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมแบบนี้ การทำเป็นห้องแถวโดยชั้นล่างเป็นที่ค้าขาย ชั้นบนเป็นที่อยู่อาศัย สำหรับสถาปัตยกรรมรูปแบบนี้มีการผสมผสานลวดลายความเป็นจีนซึ่งมี

ความหมายมงคลต่างๆ ปรากฏทั้งการแกะสลักของสัตว์ ลวดลายธรรมชาติ และลวดลายของสิ่งของ ซึ่งบางลวดลายเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเองเพื่อให้เกิดความหมายที่ดี

2. ลวดลายที่เป็นที่นิยมในการแกะสลักบนซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตูกิส คือ

ลวดลายการแกะสลักเครื่องตั้งไหว้แบบจีน (祭祖) เป็นวัฒนธรรมที่เก่าแก่มาของจีน เพื่อเป็นเกียรติแก่วิญญาณผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เช่นเดียวกับที่ตั้งหน้าหลุมศพหรือโต๊ะไหว้บรรพบุรุษที่ตั้งอยู่ในบ้าน

คำว่า “เครื่องตั้ง” หมายถึง เครื่องโต๊ะบูชา มีแจกัน เชิงเทียน กระจกรูป และพานดอกไม้ เป็นต้น

เครื่องประดับเรือน เช่น ขนนก พานใส่ผลไม้ ในพานมักจะใส่ผลไม้มงคล เช่น

ทับทิม เนื่องจากทับทิมมีเมล็ดเป็นจำนวนมาก จึงหมายถึงเรื่องความอุดมสมบูรณ์ และการมีบุตร

ส้มโอมีโอ เนื่องจากมีลักษณะคล้ายมือ มีความหมายถึงความสุข ใช้สำหรับอวยพร

ลูกท้อ ถือเป็นผลไม้สวรรค์มีความหมายให้อายุยืน

ฟักทอง เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง การมีกินมีใช้เหลือเฟือไม่ออดอยาก

แอฟริคอต เป็นผลไม้ที่มีหลายชนิดและเติบโตกลางแจ้ง บนเนินเขาทางตอนเหนือของจีน มีเมล็ดสามารถรับประทานได้ ผลไม้ชนิดนี้เป็นสัญลักษณ์ของความเท่าเทียม

องุ่น หมายถึง ความมั่งคั่ง เพิ่มพูน การมีสุขภาพที่แข็งแรง

ลิ้นจี่ เป็นผลไม้สีแดง ซึ่งสีแดงเป็นสีมงคลและเป็นสีประจำชาติจีน ชื่อเรียกเป็นภาษาจีนว่า “ลี้จื่อ”

คำว่า “ลี้” พ้องกับคำว่า “ลี้” ในคำว่า “หลินลี้” ซึ่งหมายถึง ความปราดเปรื่องคล่องแคล่ว

สัตว์มงคลที่นิยมแกะสลัก ได้แก่

คั้งควา (虫蝠) ในภาษาจีนกลางออกเสียงว่า "เปี่ยนฝู" ส่วนในภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า "เฟียฮก" ส่วนพยางค์ลงท้ายว่า "ฝู" หรือ "ฮก" พ้องเสียงกับเทพเจ้าฝู หรือ ฮก (福) อันเป็น 1 ใน 3 ของเทพเจ้าแห่งความปรารถนา 3 ประการของชาวจีน (ฮกลกสิ่ว – 福禄寿) ซึ่งคำว่า "ฝู" หรือ "ฮก (福)" ในฐานะเทพเจ้าจะสื่อถึงการมี โชคที่ดี, ความผาสุก, ความร่ำรวย, การมีลูกหลานสืบสกุล และมีลูกหลานที่กตัญญู

กวาง (鹿) กับนกกระสา (鶴) หมายถึงทิศทั้งสี่ โลกโดยรวม ความมั่งคั่งมั่งคั่งขึ้น ถือเป็นสิริมงคล

ช้าง (大象) เป็นสัญลักษณ์ของความสันติ การเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ การทำงานอย่างสงบสุข โชคชะตาที่ดีขึ้น มีชีวิตยืนยาว

ผีเสื้อ (蝴蝶) เป็นสัญลักษณ์ของฤดูร้อน มีความหมายถึงการอวยพรให้อายุยืน พ้องเสียงกับคำว่า 耄 แปลว่าอายุ 70 ปี และเป็นกามเทพของคนจีน

ปลา (魚) เป็นสัตว์มงคล เพราะคำว่า หยู่ ที่หมายถึงปลา พ้องเสียงกับคำว่า หยู่ (愉) ที่หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์ ปลาจึงเป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่ง

หนู (鼠) เป็นสัตว์ลำดับแรกใน 12 นักษัตร เป็นสัญลักษณ์ของความอดสาเห ทั้งนี้หนูยังมีความสามารถในการกักเก็บอาหาร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากความสามารถในการเก็บกักอาหารได้จำนวนมาก

นกกระเรียน เป็นสัตว์มงคลประเภทนกที่มีความสำคัญรองลงมาจากนกหงส์แดง ทำให้เกิดโชคดี มีความเป็นอมตะ อายุยืน และครอบครัวมีความสุขความเจริญ นกกระเรียนขาวเป็นที่นิยมนำมาใช้ในการทำsvgจួយ

วัว เป็นสัญลักษณ์แห่งความอุดมสมบูรณ์และโชคดี แต่ต้องไม่ใช่รูปวัวกระทิง ที่มีลักษณะดุร้าย **แพะ** สัญลักษณ์แห่งความโชคดี ความรุ่งเรือง

กิเลน สัญลักษณ์แห่งการมีอายุยืน ความสง่างาม ความสุข การได้รับการยกย่อง ความมีปัญญา

นกฟีนิกซ์ (凤凰) ใช้เป็นตัวแทนเพศหญิง เชื่อกันว่าเป็นเป็นราชาแห่งนก เป็นสัญลักษณ์แห่งดวงอาทิตย์ความ โชคดี ความรุ่งเรือง ความเฟื่องฟูด้านผลผลิต การมีอายุยืนยาว นกเพศผู้ เรียกว่า feng เพศเมียเรียกว่า huang

ดอกไม้มงคลที่นิยมแกะสลัก ได้แก่

ดอกบัว (莲花) สัญลักษณ์ของความสันติ ความรัก ความ โชคดี และการใช้ชีวิตร่วมกันของสามีภรรยา

ดอกโบตั๋น เป็นดอกไม้และกลิ่นหอมประจำชาติ เป็นสัญลักษณ์ของความรุ่งเรือง มั่งคั่ง ความสุข และความสงบสันติ ดอกโบตั๋นเป็นดอกไม้ที่มีความเด่นเป็นสง่าที่สุดในสมัยก่อนคนจีนเรียกว่า ดอกไม้แห่งความมั่งคั่งและยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นเจ้าแห่งดอกไม้ หากดอกโบตั๋นและนกมารวมกัน หมายถึง ความมั่งคั่ง ยศถาบรรดาศักดิ์ อนาคตและความสุข

ดอกเบญจมาศ (菊花) ดอกเบญจมาศหรือ ฌราว ไซร์ว ฮวา ซึ่งแปลตรงตัวว่าดอกไม้อายุยืน เป็นดอกไม้แห่งความรื่นเริงและความบริสุทธิ์ใจ

พลัม (梅) หมายถึงการมีชีวิตยืนยาว เมื่อประกอบเข้ากับ ดอกโบตั๋น ดอกบัว และดอกเบญจมาศ จะเป็นสัญลักษณ์ของฤดูหนาว

ลายแกะสลักดอกไม้ หมายถึง ความสุขทำให้มีชีวิตยืนยาว มักแกะสลักอยู่ลำดับล่างสุดของประตูทุกบาน

นอกจากนี้บนลวดลายประตูปรางค์ปรากฏลวดลายทั้ง 8 สิ่งมงคลของจีน (八宝) เป็นสัญลักษณ์มงคลที่เริ่มใช้มา ตั้งแต่ราชวงศ์หยวน ได้แก่

ไข่มุก สัญลักษณ์แทน ความปรารถนา

เหรียญโบราณ สัญลักษณ์แทนความมั่งคั่ง การมีทรัพย์สินสมบัติมากมาย

รูปสี่เหลี่ยมข้ามหลามตัด มีริบบิ้นผูกด้านหลัง เป็นเครื่องประดับในสมัยโบราณ ใช้โพกหัวหมายถึง การมีชัยชนะ

หนังสือคู่ หมายถึงการเรียนรู้ เป็นสัญลักษณ์ 1 ใน 4 ของการศึกษา

กระจก หมายถึง การมีความสุขยืนนาน บัดเป่าความชั่วร้าย

หินดนตรี สัญลักษณ์แทนความยุติธรรม เป็นคำพ้องเสียงกับคำว่า 慶 แปลว่าการเฉลิมฉลอง

นอแรดคู่ สัญลักษณ์แทนความสุข

ใบไม้ หมายถึงความ โชคดี และการป้องกันภัยอันตราย

สิ่งของที่มักจะปรากฏอยู่บนประตูปรางค์ ได้แก่

คัมภีร์ผูกริบบิ้น (書) เป็นสมบัติโบราณ จัดเป็นประเภทเก่าแก่ยาวนานถึงร้อยปี ซึ่งเป็น ส่วนประกอบของสมบัติแปดอย่าง หมายถึง ความสุขการมีชีวิตยืนยาว

นอแรด (犀角) ก่อนหน้านี้มีการขุดพบที่มณฑลเสฉวน แต่ในปัจจุบันนี้ได้กลายเป็นสัตว์ สูญพันธุ์ ได้รับความหมายว่า "พินมังกง" นอแรดเป็นส่วน สัญลักษณ์มงคล 1 ใน 8 ของนำโชค หมายถึง ความสุข

คทาหยูอี้ (如意) หมายถึงความสมหวัง

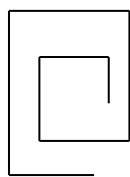
หิน (石) สัญลักษณ์แทนความน่าเชื่อถือ และความหนักแน่น

กิ้งก่าทิม หมายถึงความ โชคดีหรือความเจริญรุ่งเรือง และความสุข

แจกัน สัญลักษณ์แทนความยั่งยืนตลอดไป

ม้วนคัมภีร์ (冊) มักจะเขียนตัวอักษรจีนมงคลไว้ และแขวนไว้ที่ประตู หมายถึงความสุขที่ยั่งยืน ความเฟื่องฟูของเจ้าของบ้าน

ดังนั้นความหมายส่วนใหญ่ของความหมายซุ้มประตูชิโน-ปอร์ตูกิส จะหมายถึงการอวยพร ความสุขในชีวิต การเน้นไปด้านความร่ำรวยเงินทอง ความเจริญรุ่งเรืองในกิจการ การมีอายุยืนยาว และการมีบุตรสืบทอดวงศ์ตระกูล การบัดเป่าสิ่งชั่วร้ายในออกไปจากบ้าน การมีโชคลาภในชีวิต และการมีทรัพย์สินสมบัติใช้ตลอดไป ยศถาบรรดาศักดิ์ ทั้งนี้บางประตูมีความหมายถึงการบูชาตั้ง ปรางค์เครื่องไหว้แบบจีน ลวดลายส่วนใหญ่ที่มักจะปรากฏคือปลา นกกระเรียน ดอกเบญจมาศ และนก ดอกโบตั๋นและก้อนหิน

และสัญลักษณ์เขียนแบบจากสายฟ้า ก้อนเมฆ การหมุนรอบ และเรขาคณิตมักจะวางเป็นฐานของ
แจกัน ซึ่งปรากฏอยู่ในทุกบานประตู

ข้อเสนอแนะ ควรมีการศึกษารูปภาพเล่าเรื่อง เพื่อเป็นความรู้ต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์, ผู้แปล. (2555). *มิ่งมงคลจากสวรรค์*. กรุงเทพฯ: มติชน

ฉลอง สุนทราวาณิชย์, ผู้แปล. (2543). *พม่ากับการต่อต้านจักรวรรดินิยมอังกฤษ ค.ศ. 1885-1895*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2544). *พม่า: ประวัติศาสตร์และการเมือง*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มูลนิธิโตโยต้าประเทศไทยและธนาคารกรุงเทพ.

ชีวลัทธี บุญเกียรติ. (2557). “มรดกเพ็้งสร้างเมืองและย่านประวัติศาสตร์ในมะละกาและปีนัง”
ดำรง
วิชาการ 14, 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) : 40-66.

ปรีวัฒน์ จันท. (2546). *เจิ้งเหอ แม่ทัพขันทิ “ข้าปองกง”*. กรุงเทพฯ: มติชน.

ปัญญา เทพสิงห์ และวุฒิ วัฒนสิน. (2545). “ลวดลายตกแต่งหน้าอาคารชิโน-ปอร์ตูกิสในจังหวัดภูเก็ต.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*.

ปิยะแสง จันทรวงศ์ไพศาล. (2553). *108 สิ่ง มิ่งมงคลจีน*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

สืบแสง พรหมบุญ. (2549). *เจิ้งเหอ ข้าปองกงและอุษาคเนย์*. กรุงเทพฯ: มติชน.

กวาดล ทรงประเสริฐ. (2550). *รากเหง้าอิทธิพลการค้าจีนในอุษาคเนย์*. กรุงเทพฯ: พิมพ์เนศ พรินต์ติ้ง เซ็นเตอร์.

ธิดา สาระยา. (2554). *ประวัติศาสตร์มหาสมุทรอินเดีย*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธการพิมพ์.

ศิวาวุฒม์ ชัยเชาวรินทร์. (2554). “การศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของโปรตุเกสและฮอลันดาในมะละกา

คริสต์ศตวรรษที่ 16 ถึง 17.”วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วนิดา บำรุงไทย, ผู้แปล. (2556). *เมื่อยุโรปรุกคืบสู่พม่า จนถึง...พม่าสูญเสียเอกราช*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หนังสือตีพิมพ์และเอกสารภาษาอังกฤษ

C.A.S., Williams (1974). *Chinese symbolism and arts motifs*. Singapore: Tuttle Publishing.

Charles, Ronold. (1990). *Sino-Potuguese Architecture Link with Post-Link with Distant Land*. n.p., n.d.

ฐานข้อมูลออนไลน์

ผู้จัดการออนไลน์. (2548). *เจิ้งเหอ(郑和)*. เข้าถึงเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก http://www.thaiartcmu.com/e_book/104201_lect05.pdf

ญาสาเราะห์ ขอมใหญ่. (2558). “เจิ้งเหอ” มุสลิมนักบุกเบิกผู้ยิ่งใหญ่ของจีน. เข้าถึงเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.publicpostonline.net/3611>

อชิรัชญ์ ไชยพจน์พานิช. (2547). “อิทธิพลศิลปะจีนในจิตรกรรมแบบนอกอย่างสมัยรัชกาลที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาประวัติศาสตร์ศิลปะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2559. บทคัดย่อ ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย

Chat. (2559). World Heritage Office George Town. เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก <http://heritagegeorgetown.blogspot.com/2010/03/world-heritage-office-george-town.html>

Jan-Erik, Nilsson. (2559). **Chinese Porcelain Marks**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม. เข้าถึงได้จาก

<http://www.gotheborg.com/marks/20thcenturychina.shtml#jjmcnumber>

Taylor's University School of Architecture, Building and Design. (2559). **Shophouses Style**.

เข้าถึงเมื่อ 7 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.slideshare.net/JeffOng9612/penang-shophouses-lorong-ikan-lot-357>

Taylor's University School of Architecture, Building and Design. (2559). **44 Streets King**

George Town.

เข้าถึงเมื่อ 7 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก http://www.slideshare.net/joyce_weewee/44-king-street-report-59292796

Tew Yeow Wooi and Dr Gywnn Jenkins. (2559). **Shophouses Style**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์. เข้าถึงได้

จาก http://penangshophouse.com.my/?page_id=182

Peranakan Mansion. (2559). **Peranakan Mansion**. เข้าถึงเมื่อ 7 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก

<http://www.pinangperanakanmansion.com.my>

World Heritage Office George Town. (2559). **Built Heritage Resources**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 มีนาคม.

เข้าถึงได้จาก <http://www.gtwhi.com.my/index.php/educate/built-heritage-resources>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ : ธนพร แกร์รุ่น

ปัจจุบัน : ศึกษาที่คณะอักษรศาสตร์ เอกเอเชียศึกษา ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการศึกษา : มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดนครศรีธรรมราช
มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดนครศรีธรรมราช
ปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์
สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า **ชนพร แกร์รุ่น**

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาจีน

ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์สุพิชฌาย์ แสงสุขเอี่ยม

ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลัง 147/1 ม.4 ต.ท่าเรือ อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช 80000

ลิขสิทธิ์ของสารนิพนธ์อันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(ชนพร แกร์รุ่น)

ลงนามผู้โอน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....